Alexander Dugin

Velká válka kontinentů

Z ruštiny přeložil a poznámkami doplnil dr. Břetislav Dejdar

Alexander Dugin

Velká válka kontinentů

Obsah

Úvodní slovo editora českého překladu 5
Úvod 6
Základy geopolitiky 6
Spiknutí atlantistů 7
Spiknutí eurasijců 8
„Krev a půda“ – „krev nebo půda“? 9
Panslavismus a eurasijství 10
Atlantisté a rasismus 10
Kdo je čí špion? 11
Pan Parvulesco 12
GRU proti KGB 12
Bílí a rudí eurasijci 13
Pakt Molotov-Ribbentrop a následná revanš atlantistů 14
Atlantistická lobby 15
KGB a Tancující smrt 16
Konvergence rozvědek 17
Peripetie boje 18
Po „vítězství“ 19
Polární mise generála Štemenka 20
Chruščov, agent Atlantiky 21
Dlouhá cesta k sedmasedmdesátému 22
Geopolitika maršála Ogarkova 24
Afghánská katastrofa 24
Paradox Andropova 25
Dvojitý agent Gorbačov 26
Opravdová tvář A. Lukjanova 26
Mister Perestrojka 27
Mezi lživými alternativami 27
Mister Perestrojka útočí 29
Úloha A. Lukjanova 29
Metafyzika okultní války 30
Konec dob 31
Řád a „naši“ 32
Hodina Eurasie 32

Úvodní slovo editora českého překladu

Duginova studie spiknutí „atlantistů“ i obranného „spiknutí“ eurasijců v podstatě odpovídá eschatologickému boji dvou zcela protichůdných světů. „Pokolení lidské se rozdělilo na dva tábory. První tábor je království Boží na zemi, pravá to Církev Ježíše Krista. … Druhý tábor je královstvím Satanovým, jemuž jsou poddáni všichni ti, kdož se řídí neblahým vzorem svého vůdce…“ (Encyklika Lva XIII. Humanum genus z 20. 4. 1884). Přestože je autorova koncepce postavena na jiném základě a je vcelku pochopitelně směrem navenek velkorusky „sebestředná“ a poplatná pravoslavné mystice, skrývá v sobě racionální jádro, podložené množstvím velice důležitých informací.

Skutečnou Atlantikou, jak ji dnes můžeme vidět, jsou globalistické USA a spol. pod egidou židovské lobby se svými otevřenými i skrytými agenty v rozhodujících strukturách všech zemí světa. Autor se takovému přímému označení sice vyhýbá, ale přesto je zcela neodmítá:

> „V této sféře požívá nesporně největší popularity koncepce ‚židozednářského‘ spiknutí, dnes značně rozšířená v různých kruzích. Zásadně si tato koncepce zasluhuje seriózního studia. … Goldstücker i jeho kreatury, Dubček, Havel, atd.“

Také mnohé další autorovy brilantní definice si rozhodně zasluhují naší nejvyšší pozornosti:

„Fénicko-anglosaský geopolitický typ pak zrodil osobitý ‚obchodně-kapitalisticko-tržní‘ model civilizace, spočívající především na ekonomických a materiálních zájmech a na zásadách ekonomického liberalismu. Proto nehledě na všemožné historické variace nejobecnější typ mořské civilizace je vždy spojen s primátem ekonomiky nad politikou.“

Nenechme se přitom pomýlit judaistickým bolševismem, který do citované definice zdánlivě nezapadá. Autor k tomu mj. říká:

> „… Nicméně protiklad ‚Lenin-německý špion‘ a ‚Trockij-americký špion‘ skutečně odpovídal určitému typologickému schématu. V čistě geopolitické úrovni činnost Leninovy vlády měla eurasijský charakter už jenom proto, že navzdory ryze marxistické doktríně zachovala gigantický eurasijský prostor ruského impéria v celistvosti. Trockij pak prosazoval export revoluce, její mondializaci a pohlížel na Sovětský svaz jako na něco přechodného a efemérního, jako na předmostí pro ideologickou expanzi, které musí zmizet po planetárním vítězství mesiánského komunismu.“

O Duginově koncepci celosvětového – pradávného a ve své postatě i skutečně mystického – spiknutí si můžeme myslet co chceme, ale odmítnout ji pohrdavým pokrčením ramen by bylo jen vysvědčením vlastní omezenosti a neschopnosti přijmout jiné, než mediální „vysvětlení“ všech znepokojivých jevů současnosti.

Úvod

Modely „spiknutí“ jsou mimořádně různorodé. V této sféře požívá nesporně největší popularity koncepce židozednářského spiknutí, dnes značně rozšířená v různých kruzích. Zásadně si tato koncepce zasluhuje seriózního studia – a my si musíme přiznat, že úplnou a přesvědčivou vědeckou analýzu tohoto tématu vlastně nemáme, nehledě na stovky, ba tisíce prací buď odhalujících toto spiknutí, nebo „dokazujících“ jeho neexistenci.

Avšak my budeme zkoumat zcela jiný konspirologický model, který je založen na soustavě koordinát odlišných od „židozednářských“ verzí. V naší práci se vynasnažíme obecně popsat planetární „spiknutí“ dvou autentických „okultních“ sil, jehož tajný protiklad a neviditelný boj předurčil logiku světové historie. Tyto síly podle našeho názoru jsou především charakterizovány nikoli národní specifikou a nikoli příslušností k tajné organizaci zednářského nebo parazednářského typu, nýbrž radikální rozdílností jejich geopolitické orientace. A objasnění posledního „tajemství“ těchto protichůdných sil jsme nakloněni vidět právě v odlišnosti dvou alternativních a navzájem se vylučujících geopolitických projektů, které stojí mimo národní, politické, ideologické i náboženské rozdíly a sjednocují do jednoho uskupení lidi protikladných názorů a přesvědčení. Náš konspirologický model je modelem „geopolitického hnutí“.

Základy geopolitiky

Připomeňme si základní postuláty geopolitiky, vědy dříve nazývané také politickým zeměpisem, o jejíž propracování se zasloužil zejména anglický vědec a politický expert Helford Makinder (1861-1947). Sám termín geopolitika poprvé použil Švéd Rudolf Kiellen (1864-1922) a poté byl dán do oběhu v Německu Karlem Haushoferem (1869-1946). V každém případě je však otcem geopolitiky právě Makinder, jehož fundamentální model položil základ všem dalším geopolitickým výzkumům. Makinderova zásluha je v tom, že dokázal vyčlenit a postihnout určité objektivní zákony politické, geografické a ekonomické historie lidstva. Jestliže se termín geopolitika objevil poměrně nedávno, sama realita označená tímto termínem má mnohatisícileté dějiny.

Podstata geopolitické doktríny může být převedena do těchto principů: V planetární historii existují dva protikladné a neustále si konkurující přístupy k ovládnutí zemského prostoru, přístup pevninový a přístup mořský. To je podle toho, jaké orientace (pevninové nebo mořské) se přidržují ty či ony státy, ty či ony národy a národnosti. Jejich historické uvědomění, jejich zahraniční i vnitřní politika, jejich psychologie i jejich světový názor se utvářejí podle naprosto určitých pravidel. Vezmeme-li v úvahu tuto zvláštnost, je docela možné mluvit o pevninském, kontinentálním nebo dokonce stepním („step“ je pevninou v její čisté, ideální podobě) světovém názoru a o světovém názoru mořském, ostrovním, oceánském, resp. vodním. (První náznaky podobného přístupu nacházíme v pracích ruských slavjanofilů – u Chomjakova a Kirejevského.)

V dávné historii mořskou mocností, která se stala symbolem mořské civilizace vcelku, byla Fénicie a Kartágo jí založené. Pevninovým impériem protikladným Kartágu je Řím. Punské války jsou názorným typem opozice mořské civilizace a civilizace pevninské. V novodobé a nejnovější historii se ostrovním a mořským pólem stala „vlád-

kyně moří“ Anglie a později gigantický ostrovní kontinent Amerika. Anglie podobně jako stará Fénicie využila coby základní nástroj pro své panství námořního obchodu a kolonizace pobřežních oblastí. Fénicko-anglosaský geopolitický typ pak zrodil osobitý „obchodně-kapitalisticko-tržní“ model civilizace, spočívající především na ekonomických a materiálních zájmech a na zásadách ekonomického liberalismu. Proto nehledě na všemožné historické variace nejobecnější typ mořské civilizace je vždy spojen s primátem ekonomiky nad politikou.

Na rozdíl od fénického modelu Řím představoval vzorek vojensko-autoritativní struktury založený na administrativní kontrole a občanské religiozitě, na primátu politiky před ekonomikou. Řím je příkladem kolonizace ne mořského, ale pevninového, čistě kontinentálního typu s průnikem do hloubky kontinentu a asimilací podrobených národů, které se po podmanění automaticky stávaly „Římany“. V nové historii se jako pevninová mocnost konstituovalo ruské impérium, jakož i středoevropské impérium rakousko-uherské a Německo. Rusko, Německo a Rakousko-Uhersko jsou symboly geopolitické pevniny v novodobé historii.

Makinder jasně ukázal, že v několika posledních staletích mořská orientace znamená atlantismus, jelikož dnes mořskými mocnostmi jsou převážně Anglie a Amerika, tj. anglosaské země. Proti atlantismu, ztělesňujícímu primát individualismu, ekonomického liberalismu a demokracii protestantského typu, stojí eurasijství s nezbytně předpokládaným autoritarismem, hierarchičností a nadřazením občinových, nacionálněstátních principů nad čistě lidské, individualistické a ekonomické zájmy. Výrazně eurasijská orientace charakterizuje v prvé řadě Rusko a Německo, dvě nejmohutnější kontinentální mocnosti, jejichž geopolitické, ekonomické a hlavně světonázorové zájmy jsou zcela v protikladu vůči zájmům Anglie a USA, tj. atlantistů.

Spiknutí atlantistů

Makinder jako Angličan a atlantista poukazoval na nebezpečí eurasijské konsolidace a od konce 19. století podněcoval anglickou vládu dělat vše možné pro to, aby nedošlo k eurasijské alianci a obzvlášť alianci Ruska, Německa a Japonska (Japonsko pokládal za mocnost s de facto kontinentálním a eurasijským světovým názorem). Od Makindera lze odvíjet jasně zformulovanou a podrobně popsanou ideologii vědomého a absolutizovaného atlantismu, jehož doktrína tvoří základ anglosaské geopolitické strategie 20. století.

Vyjdeme-li z toho, můžeme určit podstatu agenturní práce, vojenské špionáže a politického lobbismu orientovaného na Anglii a USA jako ideologii atlantickou, ideologii „nového Kartága“, společnou všem „agentům vlivu“, všem tajným a okultistickým organizacím, všem lóžím a polozakrytým klubům, které sloužily a slouží anglosaské ideji v 20. století a které pronikají svou sítí do všech kontinentálních eurasijských mocností. Je přirozené, že se to v prvé řadě a bezprostředně týká anglické a americké rozvědky (hlavně CIA), jež nejsou pouze strážkyněmi kapitalismu a amerikanismu, ale strážkyněmi atlantismu, sjednocenými hlubinnou a mnohatisíciletou superideologií oceánského typu. Souhrn všech agenturních sítí anglosaského typu můžeme nazvat „účastníky atlantického spiknutí“, činnými nejen v zájmu jedné země, ale i v zájmu

zvláštní geopolitické a nakonec metafyzické doktríny představující sice krajně víceplánový, rozmanitý a široký, avšak zásadně jednotný světový názor.

Zevšeobecníme-li Makinderovy ideje, dá se říci, že existuje historické spiknutí atlantistů, sledující v průběhu staletí jedny a tytéž geopolitické cíle, orientované na zájmy „mořské civilizace neofénického typu“. Přičemž je důležité zdůraznit, že atlantisty mohou být jak „leví“, tak „praví“, jak ateisté, tak věřící, jak vlastenci, tak kosmopolité – nakolik geopolitický světový názor stojí mimo všechny dílčí národnostní a politické diference. Proto máme co činit s nejryzejším „okultním spiknutím“, jehož smysl a metafyzické zákulisí často zůstává nepoznáno i pro přímé účastníky a dokonce i pro jeho klíčové figury.

Spiknutí eurasijců

Makinderovy ideje, obnažující určité historické a politické zákonitosti, které i tak mnozí tušili nebo předvídali, odhalily směr pro jasně ideologické formulace vůbec a pro čistě eurasijskou doktrínu, protikladnou atlantismu zvlášť. První principy eurasijské geopolitiky zformulovali ruští běloemigranti, známí jako eurasijci (kníže N. Trubeckoj, Savickij, Florovskij aj.), a proslulý německý geopolitik Karl Haushofer. Nadto častá setkání ruských eurasijců s Haushoferem v Praze nás nutí předpokládat, že se ruští a němečtí geopolitici zabývali blízkými tématy zároveň a paralelně. Trvali na nezbytnosti eurasijské geopolitické aliance Ruska, Německa a Japonska jako protiváhy k atlantistické politice, snažící se za jakoukoli cenu postavit proti sobě Rusko a Německo s Japonskem. Ruští eurasijci s Haushoferovou skupinou zformulovali určité principy kontinentálního, eurasijského světového názoru, alternativního idejím atlantickým. Lze říci, že oni poprvé vyjádřili to, co stálo za celou politickou historií Evropy poslední tisíciletí, když prozkoumali dráhu „římské říšské ideje“, která od antického Říma přes Byzanc přešla k Rusku a přes středověkou svatou říši germánských národů k Rakousko-Uhersku a Německu. Přitom ruští eurasijci pozorně a do hloubky zanalyzovali říšskou a v nejvyšší míře pevninskou misi Čingischána a Mongolů a položili důraz na kontinentální význam Turkotatarů. Haushoferova skupina pak studovala Japonsko a kontinentální misi dalekovýchodního státu v perspektivě budoucí geopolitické aliance.

Tak v odpovědi na otevřené Makinderovo přiznání, v němž objasnil tajemství planetární atlantistické strategie, sahající svými kořeny do dávných věků, ruští a němečtí eurasijci 20. let odhalili logiku alternativní kontinentální strategie, tajemství pevninské říšské ideje, štafetu Říma, která nepozorovaně inspirovala politiku mocností s autoritativně idealistickým, občinově heroickým světovým názorem – od říše Karla Velikého po Svatou alianci, navrženou velkým ruským carem Alexandrem I., přesvědčeným eurasijským mystikem.

Eurasijská idea je stejně tak globální jako atlantistická a měla také mnoho „tajných agentů“ ve všech státech a národech. Všichni, kdo pracovali neúnavně na eurasijský svazek, kdo zabraňovali během staletí rozšíření individualistických, egalitárních a liberálně-demokratických koncepcí (reprodukujících v celku ducha typicky fénického primátu ekonomiky nad politikou) na kontinentě, ti, kdož usilovali o sjednocení velkých eurasijských národů ve znamení Východu a nikoli ve znamení Západu – ať to byl Vý-

chod Čingischánův, Východ Ruska nebo Východ Německa, všichni byli „eurasijskými agenty“, nositeli zvláštní geopolitické doktríny, byli „vojíny kontinentu“, „vojáky pevniny“.

Eurasijská tajná společnost, řád eurasijců, se vůbec nezačíná od autorů manifestu *Exodus k východu* nebo od Haushoferova *Geopolitického časopisu*. To bylo spíše jen odkrytí určitých poznání, která existovala od nepaměti spolu s příslušnými tajnými společnostmi a sítí „agentů vlivu“, stejně jako v Makinderově případě, jehož příslušnost k záhadným „tajným společnostem“ je historicky zjištěna.

Řád Eurasie proti řádu Atlantiky (Atlantidy). Věčný Řím proti věčnému Kartágu. Okultní punská válka nepozorovaně pokračující během tisíciletí. Planetární spiknutí pevniny proti moři, země proti vodě, autoritářství a ideje proti demokracii a hmotě.

Nebudou nekonečné paradoxy, protiklady, narážky a otočky našich dějin pochopitelnější, logičtější a srozumitelnější, jestliže na ně pohlédneme z pozice okultního geopolitického dualismu? Nebudou v takovém případě nekonečné oběti, kterými lidstvo v naší době platí za podivné projekty politiků obšírně metafyzicky ospravedlněny? Nebude ušlechtilým a vděčným gestem uznání všech vojáků padlých v bitvách 20. století za hrdiny velké války kontinentů a nikoli za poslušné loutky stále se měnících politických režimů, nepevných a pomíjivých, náhodných a přechodných, nesmyslných v takové míře, že sama smrt kvůli nim se zdá nicotnou a hloupou? Jiná věc je, jestliže padlí hrdinové sloužili velké pevnině nebo velkému oceánu vně politické demagogie a posedlé propagandy efemérních ideologií, jestliže sloužili velkému geopolitickému cíli před tváří mnohatisícileté planetární historie...

„Krev a půda“ – „krev nebo půda“?

Znamenitý ruský filozof, náboženský myslitel a publicista Konstantin Leonťjev vyslovil mimořádně důležitou formuli: Slovanstvo je, slavismus není. Jedním ze základních geopolitických vývodů tohoto výborného autora je protiklad panslavismu asijské ideje. Rozebereme-li pozorně tento protiklad, objevíme obecně typologické kritérium, které nám dovolí lépe pochopit strukturu a logiku geopolitické okultní války řádu Eurasie proti řádu Atlantiky.

Vzdor eklektickému spojení termínů v koncepci německého ideologa nacionalistického rolnictva W. Darrého „krev a půda“ se na úrovni okultní války geopolitických sil v současném světě problém formuluje jinak, a to „krev nebo půda“. Analogicky řečeno tradicionalistické projekty záchovy národní identity, státu nebo národa stojí vždy před alternativou, co vzít jako hlavní kritérium: jednotu národa, rasy, etnosu, jednotu krve – anebo jednotu geografického prostoru, jednotu hranic, jednotu půdy. Přitom celá dramatičnost spočívá v nezbytnosti právě oné volby „buď – anebo“. Skvělý Leonťjev, tradicionalista a radikální rusofil z přesvědčení, kdysi přesně položil otázku takto: Rusové musí buď trvat na jednotě Slovanů, na slavismu („krev“), nebo se obrátit k Východu a uvědomit si svou geografickou a kulturní blízkost k východním národům, spojených s Ruskem teritoriálně („půda“). Tato otázka v jiných termínech může být formulována jako volba mezi uznáním priority rasy (nacionalismus) nebo priority geopolitiky (státnost, kultura). Sám Leonťjev zvolil „půdu“, teritorium, zvláštnost velkoruské říšské, náboženské a státní kultury. Zvolil orientaci na Východ, asijskost, byzan-

tinismus. Taková volba předpokládala prioritu kontinentálních, eurasijských hodnot před hodnotami úzce nacionálními a rasovými. Leonťjevova logika vedla přirozeně k nevyhnutelnému rusko-německému a zejména rusko-rakouskému svazku a k míru s Tureckem a Japonskem. Slavismus nebo panslavismus Leonťjev zavrhoval kategoricky, čímž vyvolal pohoršení pozdějších slavjanofilů, zaujímajících buď pozici „krev nad půdu“, nebo „krev a půdu“. Leonťjev nebyl pochopen a uslyšen.

Panslavismus a eurasijství

Teze „krev nad půdu“ (v ruském kontextu to znamená slavismus, panslavismus) poprvé odhalila celou svou dvojsmyslnost za první světové války, kdy Rusko ve spojenectví se zeměmi Dohody (Angličany, Francouzi a Američany) kvůli osvobození slovanských bratrů od Turků nejen začalo válčit proti svým přirozeným geopolitickým spojencům – Německu a Rakousku, ale i samo bylo uvrženo do katastrofální revoluce a občanské války. Slavismus Rusů se ve skutečnosti proměnil v práci na atlantisty, na Dohodu a na neokartaginskou civilizaci, ztělesněnou v obchodně-koloniálním, individualistickém anglosaském modelu. Neudiví, že mezi vlastenčícími panslavisty v okolí panovníka Nikolaje II. většinou byli spolupracovníci anglické rozvědky, nebo prostě atlantističtí agenti vlivu. Je zajímavé připomenout si epizodu z románu ruského atamana Petra Krasnova *Od dvojhlavého orla k rudému praporu*, kde za vrcholící první světové války hlavní hrdina plukovník Sablin na dotaz: „Řekněte, plukovníku, koho považujete za našeho pravého nepřítele?“ odvětil jednoznačně: „Anglii.“ Toto přesvědčení mu však nebrání čestně a odvážně bojovat právě za anglické zájmy proti Německu. Hrdina Krasnovova románu je ideálním příkladem ruského vlastence-eurasijce, příkladem logiky „půda nad krev“, která byla charakteristická pro hraběte Vitteho, pro barona Ungerna-Šternberga, pro tajnou organizaci Baltikum, složenou z baltických aristokratů a do poslední hodiny oddanou carské rodině. Překvapuje, v jaké míře si odvážně a ušlechtile počínali v roce 1917 Asiaté, Turkotataři, Němci a jiní Nerusové, sloužící tehdy vírou a pravdou carovi a impériu, sloužící Eurasii, půdě, kontinentu, a jak to kontrastovalo s mnohými přívrženci slavismu a panslavismu, kteří rychle zapomněli na Konstantinopol, na balkánské bratry a prchli z Ruska opouštějíce cara a vlast.[1]

Atlantisté a rasismus

V Německu utvrzení ideje „krev nad půdu“ vedlo k neméně strašným následkům. Proti německým vlastencům-rusofilům a eurasijcům A. Müllerovi van der Brookovi, K. Haushoferovi aj., trvajícím na nadřazenosti životního prostoru (je třeba poznamenat, že v haushoferovské teorii životního prostoru [Lebensraum] nebyl ani nejmenší náznak na protislovanský expanzionismus, s nímž se tento výraz začal asociovat u Hitlera a jiných ideologů Třetí říše), na zájmech kontinentu v celku, na ideji kontinentálního bloku, zatímco ve vedení Třetí říše zvítězila atlantistická lobby! Ta využívala rasistické teze a pod záminkou toho, že Angličané jsou jako Germáni etnos příbuzné

[1] Divizní generál a pak ataman Donského kozáctva P. N. Krasnov v roce 1919 emigroval do Německa; za spolupráci s hitlerovci během druhé světové války byl r. 1947 popraven; pozn. překl.

Němcům, se snažila orientovat Hitlerovu pozornost na východ a pozastavit či aspoň oslabit vojenské akce proti Anglii.

Pangermanismus v daném případě (stejně jako ruský panslavismus za první světové války) šel na ruku jenom atlantistům. A je úplně logické, že hlavním nepřítelem Ruska, neustále usilujícím o zatažení Hitlerova Německa do konfliktu s Rusy, se Slovany (podle rasových představ „krev nad půdu“) byl anglický špión a zrádce Třetí říše, admirál Canaris.[2]

Problém „krev nebo půda“ je mimořádně důležitý jistě i proto, že volba jednoho z těchto termínů na úkor druhého dovoluje rozpoznat – byť nepřímo a zprostředkovaně – agenta vlivu toho či onoho geopolitického světového názoru, zvlášť je-li řeč o táboru „pravých“ nebo o nacionalistech. Podstata geopolitického spiknutí atlantistů (jako ostatně i eurasijců) spočívá v tom, že zabírá celé spektrum politických ideologií od krajně pravých po krajně levé, ale přitom geopolitičtí agenti vlivu vždy zanechávají své specifické stopy. V případě „pravých“ příznak potenciálního atlantismu („krev nad půdu“) kromě všeho ostatního dovoluje odpoutat pozornost od fundamentálnosti geopolitických problémů tím, že usměrňuje vůdce a vládce na druhořadá kritéria.

Kdo je čí špion?

Příkladem vlivu okultní geopolitické ideologie na „levé“ jsou eurasijští nacionálbolševici Německa jako německý komunista-nacionalista Nikisch, konzervativní revolucionář Junger, komunista Lauffenberg, Pettel, Schulze-Boysen, Winnig. Eurasijští nacionálbolševici nepochybně byli i mezi Rusy a je zajímavá ta okolnost, že se sám Lenin v emigraci snažil o sblížení právě s německými politiky a finančníky. Mimoto mnohé jeho teze byly celkem otevřeně germanofilské. V daném případě nechceme tvrdit, že Lenin byl zapojen do eurasijského řádu, ale v té či oné míře vlivu tohoto řádu zajisté podléhal. Nicméně protiklad „Lenin-německý špion“ a „Trockij-americký špion“ skutečně odpovídal určitému typologickému schématu. V čistě geopolitické úrovni činnost Leninovy vlády měla eurasijský charakter už jenom proto, že navzdory ryze marxistické doktríně zachovala gigantický eurasijský prostor ruského impéria v celistvosti. Trockij pak prosazoval export revoluce, její mondializaci a pohlížel na Sovětský svaz jako na něco přechodného a efemérního, jako na předmostí pro ideologickou expanzi, které musí zmizet po planetárním vítězství mesiánského komunismu.

Sám bolševický leninský internacionalismus měl určitý říšský eurasijský rozměr, tj. princip „půda nad krev“, ačkoli ovšem tento princip byl zkomolen a překroucen působením jiných aspektů bolševické ideologie a obzvlášť působením atlantistických agentů vlivu v lůně komunistického vedení samého.

Shrneme-li všechny tyto úvahy, lze říci, že příznačným rysem představitelů eurasijského řádu v Rusku bylo téměř „závazné“ germanofilství nebo přinejmenším anglofobie. A naopak v Německu eurasijci byli závazně rusofily. Müller van der Brook jednou velmi správně podotkl: Francouzští konzervativci se vždy inspirovali příkladem Německa a němečtí konzervativci příkladem Ruska. V tom se projevuje veškerá logika

[2] W. Canaris byl 9. dubna 1945 v koncentračním táboře Flosenburgu uškrcen smyčkou z tenkého drátu; pozn. překl.

geopolitického kontinentálního pozadí při neviditelném okultním boji, probíhajícím po staletí, za okultní války kontinentů.

Pan Parvulesco

Jediným ze západních konspirologů, neustále zdůrazňujícím geopolitický charakter „světového spiknutí“ nebo přesněji dvou alternativních „světových spiknutí“ (eurasijského a atlantického) je proslulý francouzský spisovatel, básník a metafyzik Jean Parvulesco, autor řady literárních a filozofických prací. Ve svém dlouhém a mimořádně bohatém životě osobně poznal četné přední činitele evropských a světových dějin. Byli mezi nimi představitelé okultní paralelní historie – mystici, význační svobodní zednáři, kabalisté, esoterici, tajní agenti různých speciálních služeb, ideologové, politici i umělci. (Mj. znal se s E. L. Poundem, J. Evolou, A. Brekerem, O. Skorzenym, P. de Vilmarestem, R. Abelliem.) J. Parvulesco disponuje jistými polotajnými dokumenty, které dovolují objasnit mnohé velice důležité detaily planetárního geopolitického spiknutí. Zvlášť zajímavé jsou jeho materiály vztahující se k činnosti tajných okultních organizací v Rusku.

24. února 1989 v Lausanne měl J. Parvulesco před členy správní rady záhadného institutu pro speciální metastrategické výzkumy Atlantis přednášku pod atraktivním názvem *Galaxie GRU* s podtitulkem *Tajná mise Michaila Gorbačova, SSSR a budoucnost velkého Eurasijského kontinentu.* Autor přednášky zanalyzoval okultní úlohu sovětské vojenské rozvědky GRU („Glavnoje razvědyvatělnoje upravlenije“) a jejího spojení s tajným řádem Eurasie. Parvulesco využil knihu známého odborníka na sovětské speciální služby, výborného kontrarozvědčíka a vedoucího pracovníka Evropského informačního střediska, Pierra de Vilmaresta, který v roce 1988 vydal ve Francii bestseller *GRU, nejtajnější z tajných sovětských služeb, 1918-1988*.[3]

GRU proti KGB

Vilmarestův konspirologický model stanovil, že KGB je pokračováním strany (KSSS), GRU pokračováním armády. Už svým určením armáda hájí stát, KGB pak stranu... KGB se řídí principem „patriotismus slouží komunismu“, kdežto armáda principem opačným – „komunismus slouží patriotismu“. Vilmareste vychází z této logiky protikladu KGB-GRU, nejtajnějších center dvojpolární moci v SSSR (strana-armáda), k přitažlivému a argumentovanému podání historie GRU. Tajný smysl neviditelných dějin SSSR od Říjnové revoluce do perestrojky je nutno hledat právě v soupeření sousedů, tj. GRU čili Akvária čili vojenského útvaru 44 388 na Chodynce, a KGB, úřadujícího na Lubjance. V jakém poměru jsou soupeřící speciální služby ke dvěma planetárním geopolitickým řádům, ještě tajnějším a zastřenějším než nejutajovanější rozvědky?

Podle Parvulesca byl eurasijský řád obzvlášť aktivní v Rusku začátkem 20. století. Za jeho představitele považuje sanktpetěrburského doktora Badmajeva, barona Unger-

[3] O GRU poutavě vypráví ve svém *Akváriu* V. Suvorov, přeběhlý sovětský vojenský rozvědčík; próza vyšla v časopise *Něva* 6-8/1991; pozn. překl.

Šternberga, tajné švédské Rasputinovy kurátory (podpisovali své šifrogramy kryptonymem Zeljonyj) a celou řadu jiných méně známých osob. Sluší se také vyzdvihnout roli budoucího maršála M. Tuchačevského, jenž byl podle Parvulesca uveden do zakrytého „polárního řádu“ při jeho pobytu v německém ingolstadtském zajateckém táboře, kde se překvapivou shodou v témže období 1916-1918 nacházeli jiní klíčoví činitelé současné historie – generál de Gaulle, generál von Ludendorff a příští papež Pius XII., monsignore Eugenio Pacelli.

Právě z této skupiny ruských geopolitických mystiků byla později předána štafeta bolševickému režimu. Přitom se esoterici kontinentální orientace seskupovali v armádě, v armádních strukturách, kde bylo značné množství bývalých carských důstojníků, kteří přešli k rudým, aby v budoucnosti změnili nihilistickou orientaci bolševiků a vytvořili velkou kontinentální mocnost. Zároveň je důležité, že se i mezi rudými vyskytovali někteří agenti eurasijského řádu, plnící tajné kontinentální poslání. Je zajímavé, že levoanarchistickým okultistou a mystikem byl proslulý rudý zbojník Kotovskij – určité momenty jeho životopisu podněcují předpoklad, že se kontaktoval s eurasijským řádem.[4]

Tak mezi předrevolučními a porevolučními eurasijci existovalo nepřerušené spojení. Samo vytvoření Rudé armády bylo dílem agentů Eurasie. V tomto ohledu stojí za připomenutí historický fakt, že za 27 dní po zřízení generálního štábu Rudé armády na východní frontě (10. července 1918) jej přepadla brigáda čekistů a zlikvidovala všechny jeho členy včetně vrchního velitele.

Krutá válka mezi rudými eurasijci z armády a rudými atlantisty z čeky Dzeržinského neustávala ani na chvíli od prvních dnů sovětské moci. Avšak bez zřetele na oběti agenti eurasijského řádu mezi rudými neustupovali od své mise. Triumfem eurasijců bylo roku 1918 vytvoření GRU v Rudé armádě za vedení Semjona Aralova, bývalého carského důstojníka, až do roku 1917 spojeného s vojenskou rozvědkou. Specifika jeho činnosti a ta záhadná, téměř mystická imunita, které požíval tento člověk v obdobích nejdůkladnějších čistek (zemřel přirozenou smrtí 22. května 1969) jakož i některé jiné detaily jeho životopisu nás nutí vidět v něm muže kontinentálního řádu.

Bílí a rudí eurasijci

Podle Parvulesca ruská odnož řádu eurasijců po revoluci zakotvila v Rudé armádě a lépe řečeno v jejím nejtajnějším departementu – GRU. To se ovšem týkalo pouze eurasijců rudých. Bílí eurasijci se v Evropě většinou přidali k německým nacionalistům. Představitele tohoto řádu nalézáme v Abwehru a potom v zahraničních sektorech SS a SD (zejména v SD, Sicherheitsdienstu, jehož šéf Heydrich byl přesvědčeným eurasijcem, proto se stal obětí intrik atlantisty Canarise). Revoluce rozdělila Rusy na rudé a bílé, ale mimo toto politické rozdělení existovalo jiné, geopolitické, tajné dělení na zóny vlivu dvou tajných řádů – atlantického a eurasijského. V rudém Rusku se atlantisté seskupovali kolem čeky a politbyra, ačkoli se ani jednou až do Chruščova žádný zjevný atlantista nestal generálním tajemníkem (Lenin a Stalin byli eurasijci nebo

[4] G. Kotovskij byl zavražděn 5. srpna 1925 v sovchozu Čebanka, kam ho na zotavenou poslal M. Frunze; pozn. překl.

byli přinejmenším pod silným vlivem agentů eurasijského řádu). Mezi bílou emigrací bylo atlantistů ne méně než v Rusku samém a kromě očividných anglických špiónů, tj. liberálů typu Kerenského a jiných demokratů a sociálních demokratů, dokonce v táboře krajně pravých monarchistů atlantistická lobby byla mimořádně silná. Patřil k ní takový pravý filozof jako Berďajev a mnozí jiní. (Drtivá většina ruských emigrantů, kteří se ocitli v USA, měla vztah právě k této geopolitické orientaci.)

Začátkem 30. let agenturní síť GRU v Evropě proniká hluboko do struktury německé a francouzské rozvědky, přičemž síť GRU dubluje síť agentů NKVD („Narodnyj komissariat vnutrěnnich děl“) a později KGB („Komitět gosudarstvěnnoj bezopasnosti“). Agenti GRU pronikají především do armádních struktur a občas společná eurasijská platforma dělá z lidí GRU a jiných evropských rozvědčíků ani ne tak nepřítele, jako spojence a spolupracovníky. A neběží zde o tzv. dvojité agenty, ale o jednotu vyšších geopolitických zájmů. Tak v Německu GRU vstupuje do kontaktu s W. Nicolaim, šéfem Úřadu pro židovskou otázku. Díky jemu GRU získává přístup k nejvyššímu vedení Abwehru, SS a SD. Ústřední figurou této sítě byl sám Martin Bormann (fakt, který byl dokonale znám spojencům po šetření, souvisejícím s Norimberským procesem; mnozí z nich byli přesvědčeni, že se Bormann po r. 1945 skrýval právě v SSSR; naprosto jisté je, že sám W. Nicolai skutečně přešel v květnu 1945 k Rusům)...

Pakt Molotov-Ribbentrop a následná revanš atlantistů

Při zmínce o M. Bormannovi, příteli Ribbentropa a Nicolaiho, uvádí J. Parvulesco velice příznačný fakt, poodkrývající tajemství okultní války dvou geopolitických řádů. Arno Breker, prominentní sochař Třetí říše, jenž dobře znal Bormanna, vyprávěl Parvulescovi o jedné zvláštní návštěvě u něho v Jakelsbruchu. Hned 22. června 1941 po vpádu Hitlerova Německa do SSSR se Bormann k němu dostavil bez ohlášení z říšského kancléřství v šokovém stavu. Přitom pořád opakoval jednu a tutéž větu: „Nebytí v tomto červnovém dni zvítězilo nad bytím... Všechno se skončilo... Všechno je ztraceno...“ Když se ho sochař zeptal, o co běží, Bormann neodpověděl, pak se ve dveřích otočil, jako by chtěl něco dodat, ale rozmyslel si to a s prásknutím dveří odešel.

To byl krach mnohaletého úsilí eurasijské agentury. Pro atlantisty však datum 22. června 1941 bylo dnem velkého vítězství: vnitrokontinentální válka dvou mohutných eurasijských mocností mezi sebou byla zárukou triumfu atlantického řádu, přičemž nezávisle na tom, kdo mohl zvítězit. Pro řád eurasijců je 22. červen 1941 událostí tragičtější než sama Říjnová revoluce!

Je nutno zdůraznit, že agenti eurasijského řádu dělali všechno možné, aby předešli konfliktu. Příprava k uzavření v nejvyšší míře symbolického paktu Molotov-Ribbentrop (mimochodem oba byli přesvědčenými eurasijci) se vedla z obou stran během mnoha let. Již v roce 1936 Stalin, který se na rozhraní 30. let definitivně postavil na stranu řádu Eurasie, přikázal Berzinovi, náčelníkovi GRU (Berzin byl výjimkou z pravidla jako agent atlantismu, stojící v čele eurasijské organizace a pracující přitom na NKVD): Okamžitě zastavte veškerou aktivitu proti Německu. (Třeba poznamenat, že Berzin učinil vše pro to, aby se příkaz neplnil.)

V roce 1937 Heydrich a Himmler v tajné zprávě ujišťovali führera, že Německo již není terčem pro činnost kominterny, jakož i pro jiné sovětské podvratné akce. Pakt

Molotov-Ribbentrop byl vyvrcholením strategického úspěchu eurasijců. Avšak v poslední chvíli síly oceánu nabyly vrchu. Eurasijci v GRU a vůbec v armádě (Vorošilov, Timošenko, Žukov, Golikov aj.) do posledního momentu odmítali věřit v možnost války, poněvadž seriozní vliv eurasijské (a tedy rusofilské lobby) v Třetí říši jim byl dokonale znám. Nacionálně socialistickou protislovanskou propagandu považovali za natolik nepodstatnou a povrchní, jako demagogickou internacionalistickou rétoriku ve SSSR. Generál Golikov, který utajil svůj šlechtický původ a datum narození a rovněž svůj skutečný životopis z čistě eurasijské motivace a kvůli řádové konspiraci, dokonce vykřikl na podřízené, když dostal hlášení o tom, že Němci překročili sovětskou hranici: „Anglická provokace! Vyšetřit!“ V tu chvíli ještě nevěděl to, co věděl Bormann: Nebytí zvítězilo nad bytím...[5]

Atlantistická lobby

Tajný řád Atlantiky má starodávnou historii. Někteří tradicionalisté ho odvozují od staroegyptských iniciatických společenstev a zvlášť od sekty uctívačů boha zhouby a temnoty Seta, jehož symbolem byl Krokodýl a Hroch (tj. vodní živočichové) a také Rudý Osel. Setova sekta splynula později s různými fénickými kulty, zejména s krvavým kultem Molocha. Tato tajná organizace existovala ještě mnoho staletí po zániku fénické civilizace. Ve středověké Evropě se nazývala Menestreli Morvana a jejím emblémem byla Tancující Smrt (Danse Macabre – Umrlčí Tanec). Lutherova reforma měla být provedena na pokyn této sekty. Protestanté, hlavně anglosasští a francouzští, jsou jí dodnes ovlivněni. J. Parvulesco se domnívá, že Giuseppe Balsamo, známý jako hrabě Alessandro Cagliostro, byl jedním z nejdůležitějších agentů právě tohoto tajného řádu, který se vynořil koncem 18. století pod maskou irregulárního „egyptského“ zednářstva Memfis, pak Memfis-Misraim.

Taková symbolická prehistorie atlantistů charakterizuje podstatu jejich geopolitické a kulturněekonomické strategie. Její smysl směřuje k zdůraznění horizontálních hodnot, k upřednostnění nižších, hmotných aspektů lidské existence a společnosti v celku. Neznamená to, že atlantismus je identický vulgárnímu materialismu, avšak – ať je tomu jakkoli – ekonomický, tržní zřetel lidské činnosti v něm zaujímá ústřední místo. Redukce systému hodnot na podobnou primitivní úroveň předpokládá individualismus a radikální antropocentrismus, vlastní atlantismu ve všech jeho projevech. Souběžně tomu nezbytně vzniká charakteristický atlantistický skepticismus a depresivní ironie ve vztahu k ideální nadlidské dimenzi života. Znak Rudého Osla a Tancující Smrti nakonec dobře odráží podstatu atlantistické skepse. Zvláštní logikou dějin nejradikálnější formy protestantského, individualistického, kritického společenského i náboženského vědomí po Lutherově reformě jako k magnetu tíhly k atlantickým oblastem a ještě dále na Západ, ještě hlouběji do Atlantiky, k Americe. Na americkém teritoriu našly požehnanou půdu nejkrajnější formy radikálního protestantismu, tj. baptismus, kvakerství a

[5] Maršál F. I. Golikov, nar. 1900, byl členem komunistické strany od r. 1918 a mj. v letech 1958-1962 byl vrchním náčelníkem GPU [hlavní politické správy] sovětské armády a válečného námořnictva. Hitler v osobní závěti pověřil M. Bormanna, „svého nejvěrnějšího druha ve straně“, vedením NSDAP a vykonáním této závěti; na útěku z Hitlerova berlínského krytu prý byl zabit, zasažen kulkou do zad; v Norimberském procesu byl in absentia odsouzen k smrti; pozn. překl.

mormonství. Symbolickou shodou okolností bylo, že Kolumbus se vydal na svou atlantickou plavbu k objevení Ameriky z Cádizu, přístavu, který byl historicky nejdůležitějším centrem fénických kolonií na Iberském (Pyrenejském) poloostrově.

Upevnění řádu Atlantiky na vzdáleném Západě a vytvoření vyhraněné atlantické civilizace v USA podle záměru právě tohoto řádu je pouze mezietapou v plánech neokartaginských atlantistů. Další strategický krok spočíval v exportu atlantického modelu na jiné kontinenty, v geopolitické kolonizaci celé planety, v transferu Západu, míněno mysticky, na celý svět, přirozeně včetně Východu. Proto síť atlantické agentury v eurasijských státech sledovala nejen cíle obranné (oslabení alternativní geopolitické síly), ale předpokládala i akce ofenzívní.

Avantgardou atlantismu v Eurasii se stala levá, anarchistická diverzní hnutí, ačkoli i v jejich prostředí vždy existovala vnitřní eurasijská opozice. Ekonomický socialismus a komunismus v jejich teoretické a čisté podobě je také třeba uznat za formu atlantistické propagandy, za politickosociální masky pro tajný řád Rudého Osla. Vezmeme-li v úvahu specifiku geopolitických a okultních doktrín atlantického pólu, bude zcela pochopitelné, proč levá diverzní hnutí byla tak podněcována anglosaskými mocnostmi v kontinentálních evropských a eurasijských zemích, zatímco v Anglii a zvláště pak v Americe komunisté a sociální demokraté tvořili nicotné procento. Pro atlantistickou lobby leví byli vždy pátou kolonou v Eurasii. Odtud se odvíjí ta přirozená harmonie ruských, atlantisticky naladěných komunistů a anglosaských kapitalistů, která často zavádí do slepé uličky historiky, udivujících se naprostému vzájemnému porozumění „třídních nepřátel“ – mesiánských bolševiků s jejich diktaturou proletariátu a bankéřů Wall Streetu s jejich kultem zlatého telete.

Tajná společnost Tancující Smrti, Rudého Osla, Menestreli Morvana, Bratrstvo Oceánu – tyto znaky nám pomohou postihnout logiku celosvětové atlantistické lobby, která se snaží nejen ochránit své ostrovy, leč i změnit v „Kartágo“, v jediný všeobecný „lidský trh“ celou planetu.

KGB a Tancující smrt

Pierre de Vilmarest trefně určil Čeku (OGPU, NKVD, KGB) jako pokračování strany. Ještě přesněji by se dalo říci, že to je tajné centrum strany, její intelekt a její duše. J. Parvulesco doplnil tuto definici okultní geopolitickou dimenzí. Podle Parvulesca je KGB centrem nejpřímějšího vlivu atlantického řádu, řádu Tancující Smrti. KGB je pláštěm pro tento řád.

O okultním pozadí organizace se domýšlejí mnozí. Někdo dokonce mluvil o tajné organizaci parapsychologických výzkumů v KGB, o tzv. černomagickém svazku Vija, do něhož prý byli zasvěceni všichni řídící pracovníci SSSR.[6] Avšak pověsti o záhadném svazku Vija jsou spíše zjednodušeným a groteskním popisem reality mnohem jemnější a hlubší. Vždyť se okultní mise KGB nijak neredukuje na magické a para-

[6] Ukrajinské „vija“ = řasa; ruské „vyja“ = šíje; „vysokaja vyja“ = hrdost, „nepreklonnaja vyja“ = houževnatost; pozn. překl.

psychologické experimenty, o něž – to připusťme – KGB opravdu projevoval vždycky jistý abnormálně zvýšený zájem.[7]

KGB („Komitět gosudarstvěnnoj bezopasnosti“, Výbor pro státní bezpečnost při radě ministrů) byl zpočátku budován jako ideologicko-represivní struktura, povolaná dozírat na sociální a kulturní prostor, podřízený komunistům. Komunisté se při jejich mesiánsky marxistickém poslání vždy chovali vůči eurasijskému obyvatelstvu jim podřízených regionů jako kolonizátoři, jako dobyvatelé s ideologickým odstupem od potřeb, požadavků a zájmů prvotních obyvatel. Na čistě „ideální“ úrovni se snažili vnutit eurasijským národům jim nepřirozený sociálněpolitický model a k tomu potřebovali represívní aparát. Čeka[8] byla zprvu parodií na „rytířskoideologický“ řád, povolaný trestat autochtony, prvotní obyvatelstvo a potlačovat jeho přirozené, s půdou srostlé zvyklosti. Čeka (i KGB) také využila tezi „krev nad půdu“, ale již v zcela zvrácené, sadistické variantě – jako znepokojující reminiscenci na krvavý kult fénického Molocha, s nímž atlantistická agentura byla typologicky i geneticky spřízněna. Čeka-KGB povždy sloužily Tancující Smrti a četné paradoxy i fakty neuvěřitelné svou nelidskostí, spojené s touto ponurou organizací, budou pochopitelnější, uvážíme-li nejen metaforickou, ale též okultně esoterickou spojitost tohoto řádu s nejstaršími blízkovýchodními kulty.

Konvergence rozvědek

CIA[9] jako nástroj amerického atlantismu typologicky patří ke stejné konspirologické kategorii. Navíc u zřídla této organizace stáli významní činitelé amerického zednářstva, které mimochodem evropští zednáři považují za irregulérní, tj. heretické a sektářské. (Je třeba si ovšem položit otázku, zda vůbec v USA ve sféře náboženství a metafyziky je něco nehereticképo nebo nesektářského.) CIA jako KGB vždy nebylo lhostejné vůči magii a parapsychologii a vcelku jeho úloha v současné civilizaci je naprosto souměřitelná s úlohou KGB, ačkoli krvavě sadistická podstata není v daném případě tolik zřejmá.

CIA zároveň s anglickou rozvědkou od počátku století pokrývala Eurasii svou agenturní sítí, neustále ovlivňující chod historických událostí v atlantistickém pojetí. V jistém smyslu je docela možné mluvit o konvergenci speciálních služeb, o „splynutí“ KGB a CIA, o jejich lobbistické jednotě na geopolitické úrovni. Právě tím se vysvětluje ona hojnost tzv. „sovětských špionů“ v nejvyšších vládních kruzích Ameriky (až po Rutherforda). Podle některých autorů byl odtud předán projekt vodíkové bomby

[7] Srovn. k tomu beletristickou studii *Kníže tohoto světa* od G. Klimova, muže zběhlého z KGB, v časopise *„Slovo“*/1991, knižně vyšla spolu s románem *Mé jméno je legion* v Moskvě 1993; týž autor podává prominenty nacionálního socialismu jako židovské exponenty v interview pro časopis *„Molodaja gvardija“*/1991 nazvaném *Hitler a jeho „politbyro“*; pozn. překl.

[8] „Vsjerossijskaja črezvyčajnaja komissija po borbě s kontrrevoljucijej, sabotažem i spekuljacijej“, Všeruská mimořádná komise pro boj s kontrarevolucí, se sabotáží a spekulací, zkráceně ČK, tj. čeka, hovorově i črezvyčajka – od r. 1917 do r. 1921, pak OGPU, NKVD, KGB; pozn. překl.

[9] Central Intelligence Agency, Ústřední zpravodajská služba; o této službě celkem svědomitě informoval N. N. Jakovlev v práci *CIA proti SSSR*, 2. vyd. 1981; zrod a vývoj mocenských složek protistalinsky analyzoval emigrant A. Avtorchanov v *Technologii moci*, vycházející v Rusku se zpožděním v roce 1991; srovn. rovněž C. Malaparte, *Technika převratu*; pozn. překl.

sovětským nukleárním odborníkům. (Je i možné, že se prostřednictvím atlantické lobby sovětsko-amerických nukleárních vědců akademik A. Sacharov seznámil s mondialistickými projekty antieurasijské orientace, jež později vložil do základů svých sociálně-politických a futurologických názorů.)

Nutno upozornit, že agenturní síť GRU, která dublovala agenturní síť KGB v USA a jiných anglosaských zemích, byla v trvalém tajném konfliktu s agenturou „sousedů" na Lubjance. Uvážíme-li radikální antagonismus geopolitické a dokonce metafyzické orientace těchto dvou sovětských tajných struktur, byl by logický předpoklad, že reálným protivníkem CIA byli agenti GRU, nikoli KGB.

Konvergence rozvědek, stejně jako perestrojková konvergence sovětských komunistů nejvyšších špiček s americkými mondialisty spočívá na jednotě fundamentální geopolitické orientace, na jednotě tajné struktury, která řídí jak atlantisty Západu, tak atlantistické agenty na Východě, zaujímající časem nejvyšší funkce ve státní a politické nomenklatuře. Úplnému a otevřenému splynutí obou odnoží řádu Tancující Smrti však až do určité doby překáželo úsilí alternativní eurasijské lobby, geneticky spojené s GRU a sovětským generálním štábem. Zahrnovala do své sítě početné evropské a asijské výzvědné struktury (zejména německé, francouzské, napojené na tajné geopolitické projekty generála de Gaulla, arabské atd.), sjednocené službou alternativnímu řádu Eurasie (nazývaného jinak polárním řádem Héliopolisu, řádem Apollóna, slunečného vítěze nad Pythónem, kterého řecká tradice ztotožňovala s egyptským bohem Setem, s Rudým Oslem).

Peripetie boje

Projděme v obecných rysech dějiny okultní války eurasijského řádu proti řádu Atlantiky uvnitř sovětského systému. Jak již bylo uvedeno, Lenin se vcelku přidržoval eurasijské orientace. Je charakteristické, že při něm GRU vytvořil a řídil eurasijec Semjon Ivanovič Aralov. Právě Aralov vložil do struktury této tajné armádní organizace eurasijské kontinentální principy a seskupil kolem sebe nejcennější a nejzpůsobilejší „bratry Eurasie", kteří jako on přešli k rudým, aby uskutečnili speciální metapolitickou misi.

Je zajímavé, že začátkem 60. let Aralov vydal knihu vzpomínek s výmluvným názvem *Lenin nás vedl v vítězství*. Třeba zde zpřesnit jeden důležitý detail: tzv. „leninská garda" bez ohledu na blízkost k Leninovi na úrovni geopolitické patřila v drtivé většině k alternativní atlantistické orientaci. Právě „nejbližší Leninovi spolubojovníci" a vůbec ne „ctižádostivý tyran Stalin" (jak se leckdo chybně domnívá podnes) usilovali o jeho odstranění z vedení země. Konec Leninova vůdcovství znamená přechod moci do rukou atlantistů. A skutečně v období od druhé poloviny 20. let po první polovinu 30. let pozorujeme značné zlepšení vztahů mezi SSSR a anglosaskými zeměmi, především USA.

Souběžně s tím zaznamenáváme symptomatický přesun kádrů v GRU. Namísto eurasijce Aralova je jmenován atlantistický čekista Berzin, jenž si vytvořil svou agenturní strukturu opírající se o kominternu a komunistické fanatiky, tj. na atlantistické

elementy. Ale Berzinovi se nepodařilo úplně změnit orientaci GRU. Struktury, vybudované Aralovem jsou dostatečně silné a zároveň pružné, než aby odešly bez boje.[10]

Nehledě na všechny výpady Čeky-NKVD proti armádě, vojáci mají značnou moc a ochraňují si intelektuální elitu v lůně GRU.

Stojí za pozornost, že všichni vedoucí činitelé GRU, kteří vystřídali Aralova před začátkem Velké vlastenecké války, byli zastřeleni. Jsou to Stigg, Nikonov, Berzin, Unšlicht, Urickij, Ježov a Proskurov. Všichni (kromě generála Proskurova) byli nearmádními kádry, všichni pracovali proti eurasijské ideji. To však nevadilo skutečnosti, že GRU zůstávalo ryze eurasijskou organizací, tajně směřující k realizaci velkého kontinentálního projektu.

Odstranění Berzina v roce 1934 po devítiletém působení ve funkci velitele GRU znamenalo vážný zlom pro okultní válku v zákulisí sovětského vedení. Hitlerovo převzetí moci neobyčejně posílilo pozice kontinentální lobby. Od r. 1934 agentura GRU začíná připravovat německo-ruský strategický svazek, kulminující v paktu Molotov-Ribbentrop. Stalin definitivně prokazuje náklonnost k eurasijské orientaci v domnění, že atlantistické tendence nacionálního socialismu odpoutají pozornost anglosaských mocností a že v takové situaci lze nakonec učinit krok k likvidaci mocné atlantistické lobby uvnitř SSSR.

Začíná se likvidace leninské gardy. Všechny stalinské procesy, vypadající někdy jako absurdní a naprosto bezdůvodné, byly ve skutečnosti hluboce zdůvodněny na geopolitické úrovni. Všechna pravá a levá spiknutí jsou nepochybnou reálností, třebaže se Stalin neodhodlal přímo pojmenovat a obvinit celou atlantistickou lobby, již odedávna činnou v sovětském vedení. Byl nucen maskovat své výhrady k té či oné skupině vysoce postavených kádrů do náznakových obvinění a alegorických nálepek.

Stalin likvidoval agenty vlivu nového Kartága jednoho za druhým, ale i opačná reakce byla nezvratná. Obzvlášť vážným úderem proti eurasijské lobby byla likvidace představitele polární lóže v lůně Rudé armády – maršála Tuchačevského. Byť v tomto případě msta atlantistů na Tuchačevském i všechny námitky proti němu byly plně oprávněné, šlo v perspektivě o čistě atlantistickou a v kontextu pak antieurasijskou diverzi.[11]

Po „vítězství“

Hitlerův vpád do SSSR byl velkou eurasijskou katastrofou. Po strašné válce dvou geopoliticky, duchovně a metafyzicky blízkých, příbuzných národů, dvou protiatlanticky orientovaných režimů, Stalinova Ruska a Hitlerova Německa, vítězství SSSR se de facto rovnalo strategické prohře. Celá historická zkušenost ukazuje, že se Německo nikdy nesmiřuje s porážkou, a vítěz tudíž v samém faktu svého vítězství zauzluje nový konflikt, zasévá semena budoucí války. Kromě toho Jalta přinutila Stalina, aby se solidarizoval se spojenci, tj. s těmi mocnostmi, které vždy byly zapřisáhlými nepřáteli

[10] Literární historik V. Kožinov upřesňuje: S. I. Aralov, jeho příbuzný, velel „Operodu“ (= „operativnyj otděl“, operativní sekce) hlavního štábu; rozvědka byla jednotkou operativy, řízenou B. I. Kuzněcovem (1889-1957) z podnětu Aralova; pozn. překl.

[11] Problematiku viny nebo neviny Michaila Tuchačevského neotřele nadhazuje J. Jemeljanov v stati *Bylo-li spiknutí Tuchačevského?* v časopise *„Slovo“*/1991; pozn. překl.

Eurasie. Stalin, jenž velice dobře chápal geopolitické zákony a již provedl svou eurasijskou volbu, si toho nemohl nebýt vědom.

Hned po porážce Německa začal realizovat nový geopolitický projekt – Varšavskou smlouvu, sjednocení zemí Východní Evropy pod egidou velkého sovětského Ruska. A okamžitě vznikly první konflikty a rozpory s atlantisty. Do r. 1948 Stalin ještě tajil své kontinentální záměry a dokonce schválil vytvoření státu Izrael, což bylo nejdůležitější strategickou akcí Anglie (a šíře – atlantismu) pro upevnění jejího vojenského, ekonomického a ideologického vlivu na Blízkém Východě. Ale již v roce 1948 se Stalin, využívající mj. zesílení vnitropolitických pozic armády (Žukov, Vasilevskij, Štemenko a další), vrátil k ortodoxní eurasijské geopolitice, obnovil antiatlantistické čistky v sovětském vedení a „proklel" Izrael jako antikontinentální formaci, zplozenou anglosaskými špiony.

Podivným způsobem se Stalinova smrt překryla s mimořádně dramatickým a vypjatým momentem v uskutečňování eurasijských plánů, kdy se stala aktuální perspektiva kontinentálního svazku SSSR-Čína. To mohlo od základu změnit logiku planetárního rozmístění sil a vyvolat revanš proti velkému řádu Eurasie. Uvážíme-li tuto kombinaci a geopolitické aspekty postalinského kursu SSSR, verze o zavraždění Stalina (vyslovená řadou evropských historiků) se stane víc než pravděpodobnou, přičemž na hlavní roli NKVD a jeho šéfa, zlověstného Beriji, úhlavního nepřítele GRU, generálního štábu a Eurasie, v předpokládaném zavraždění Stalina poukazuje většina historiků. V roce 1953 – osm let po pseudovítězství – byl ke skutečnému vítězství jenom krok (jako r. 1939). Ale místo toho svět uviděl titánovu smrt.

Polární mise generála Štemenka

J. Parvulesco tvrdí, že se od druhé poloviny 40. let stal klíčovou postavou eurasijské geopolitické lobby sborový generál Sergěj Matvějevič Štemenko. Jeho vysokými ochránci byli maršál Georgij Žukov a generál Alexandr Poskrjobyšev (jenž podle některých pramenů plnil u Stalina poslání analogické misi M. Bormanna u Hitlera, tj. zprostředkovatele germanofilských idejí). Generál Štemenko je v 60. letech jednou z ústředních figur v Sovětské armádě. V různých obdobích byl velitelem ozbrojených sil Varšavské smlouvy, náčelníkem generálního štábu SSSR, ale nejdůležitější z jeho funkcí v souladu se základní linií našeho konspirologického zkoumání je funkce náčelníka GRU v letech 1946-48 a 1956-57. Právě za Štemenka bylo zcela obnoveno polární, okultní zaměření řádu, vložené do této struktury jejím tvůrcem Aralovem.

Pierre de Vilmarest nazýval generála Štemenka prvním a nejvýznamnějším sovětským geopolitikem. Štemenko byl zjevným a jednoznačným přívržencem velkého kontinentálního projektu ve shodě s tradiční logikou eurasijského řádu. Ve své knize Vilmarest o něm napsal: „Štemenko patřil ke zvláštní kastě sovětských důstojníků, byť ‚sovětských', nicméně však typicky velkoruských duchem a expanzionistickým přesvědčením." A ještě: „Pro tuto kastu je SSSR impériem povolaným řídit eurasijský kontinent, a to nejen od Uralu do Brestu, ale od Uralu po Mongolsko, od Střední Asie po Středomoří." Štemenkovy strategické plány obsahovaly mírový ekonomický průnik do Afghánistánu (mluvil o něm v letech 1948-52), vstup sovětských vojsk do arabských metropolí Bejrútu, Damašku, Káhiry a Alžíru. Již v roce 1948 zdůrazňoval spe-

ciální geopolitickou úlohu Afghánistánu, umožňujícího Sovětskému svazu získat přístup k oceánu a zvětšit vojenskou sílu sovětského loďstva v Černém a Středozemním moři. Připomeňme, že znamenitý admirál Gorškov byl blízkým přítelem Štemenkovým.

Štemenko (a jím obnovený okultní sektor v GRU) vybudoval za Stalina mohutnou a rozvětvenou síť eurasijského vlivu, která vzdor všem Berijovým snahám o její zničení nebyla rozbita ani po Stalinově smrti. Přitom od r. 1953 do poloviny 60. let eurasijská lobby v armádě byla přinucena zaujímat defenzívní pozice. Jako nezbytné zlo museli pracovníci GRU po 23 roky (1963-86) trpět i atlantistického agenta Lubjanky, bývalého smeršovce,[12] generála P. Ivašutina jako náčelníka GRU. Byl to nutný kompromis.

Sborový generál[13] Štemenko, agent polárního řádu Eurasie, je tím klíčem, který nám pomůže pochopit tajnou logiku sovětské historie od Chruščova do perestrojky. Jako ostatně i historie světová, též ona je zjevným i tajným zápasem dvou skrytých řádů – Setova a Apollónova.

Chruščov, agent Atlantiky

Chruščov,[14] když se mocensky pojistil, začíná dávat ránu za ranou všem úrovním kontinentálněpatriotické lobby. Veškerá jeho pozornost je zkoncentrována na anglosaské země, zejména USA. Chruščovova parola „dohnat a předehnat Západ" znamená orientaci právě na atlantické mocnosti a uznání jejich sociálněekonomické nadřazenosti. Teze o blízkém příchodu komunismu jsou zaměřeny k tomu, aby byly znovu probuzeny levomesiánské tendence, téměř zapomenuté za dlouhá léta eurasijského imperiálního stalinismu. Chruščov se snaží sérií úderů zasáhnout všechny domácí tradiční struktury, které díky tajné ochraně eurasijského řádu přečkaly i ty nejstrašnější periody rudého teroru. Chruščov se chce definitivně vypořádat s ruskou pravoslavnou církví.

Chruščov byl amerikanofilem a atlantistou ve všem: počínaje pověstnou zaatlantickou kukuřicí a konče vojenskými koncepcemi, spočívajícími výhradně na využití mezikontinentálních raket na úkor všech ostatních druhů výzbroje. Chruščova vůbec nezajímal eurasijský kontinent – staral se o Latinskou Ameriku, Kubu atd. Mezi atlantisty z Chruščovova vojenského kabinetu (v jehož čele stál maršál Sergej Birjuzov) a eurasijci ze Štemenkovy skupiny vzniká téměř otevřený konflikt. Chruščov trvá na koncepci jaderné mezikontinentální bleskové války, což z kontinentálního hlediska není nic jiného než strategická diverze, oslabující reálnou potenci kontinentálních sil, narušující ekonomiku a vytvářející planetární apokalyptickou hrozbu. Když byl Chruščov odstraněn, noviny *„Krasnaja zvezda"* naprosto spravedlivě napsaly: „Strategie, od níž jsme koneckonců ustoupili, se mohla zrodit jenom v chorém mozku." Štemenko již dříve v těchto novinách varoval: „V žádném případě nelze zakládat bezpečnost SSSR pouze na balistických mezikontinentálních raketách."

[12] SMERŠ, tj. „Smerť špionam" – vojenská kontrašpionáž; pozn. překl.

[13] Od r. 1968 armádní generál; pozn. překl.

[14] Chruščov byl Žid, vl. jménem Salomon Pearlmutter, stejně tak byli Židé i jeho nástupci: Brežněv, Andropov a Gorbačov; pozn. překl.

Od Chruščova se datuje konečné rozdělení vnitrostátních funkcí: „čistí straníci“ a představitelé Lubjanky se od nynějška solidarizují s chruščovovskou strategií jaderné bleskové války. (Sovětská armáda se teď stává prvním rukojmím jaderných teroristů z KSSS, přesněji atlantistického křídla KSSS), zatímco eurasijci a lobbisté GRU prosazují vývoj běžné výzbroje a pokoušejí se o revanš přes vojenský výzkum kosmu.

V roce 1958 Chruščov zbavuje moci vlivného a velmi populárního eurasijského maršála Žukova. V roce 1959 dělá jiný ofenzívní tah: staví do čela GRU jednu z nejodióznějších figur sovětské historie – krvavého kata, čekistu Ivana Serova, známého pod přezdívkou Ras. Tuto osobu, ideální typ pro charakteristiku řádu Rudého Osla v celku, generální štáb nenáviděl a přirozeně v první řadě sami pracovníci GRU, patrioté Eurasie. Jiný atlantista, generál Mironov, se stává odpovědným kurátorem tzv. administrativních orgánů, což znamená dozor nad základními armádními a výzvědnými sektory. Avšak chruščovovské ofenzívní manévry narážejí na okultní a organizovaný odpor eurasijců. Koněv, Sokolovskij, Timošenko a Grečko se pokoušejí svrhnout Chruščova za jakoukoli cenu. Každý nadbytečný den pobývání tohoto atlantisty u moci způsobuje nenahraditelné ideologické, strategické a politické škody jak SSSR, tak i zájmům kontinentálních mocností v souhrnu.

Uveďme zajímavý detail. Právě v Chruščovově období se dominace totalitně hegelovské linie v sovětské rituálně marxistické filozofii (předpokládající primát nadindividuálních, „objektivních“ faktorů před individuálními a subjektivními) zaměňuje za dominaci linie subjektivně kantovské (předpokládající primát individualistických a „subjektivních“ soudů nad „objektivními“). Od té doby se počíná prudká degradace vzdělávacího systému, objevuje se nová plejáda chruščovovských akademiků a vědců, vlastně houfec nekvalifikovaných a domýšlivých diletantů. (Připomeňme například typického chruščovovce A. N. Jakovleva, jenž se přiznal, že kritizoval Marcuseho, aniž si z něho něco přečetl. Stalinští vědci – i když ve svérázné formě – navazovali na předrevoluční akademické tradice, vždy vynikali znalostí autorů jimi upřímně či nepříliš kritizovaných.)

Od Chruščova se začíná ve společnosti rozmáhat atlantisticky orientovaná a kosmopolitní intelektuálská vrstva, nepostřehnutelně pěstovaná KGB, a to i v jejích nejradikálnějších disidentských variantách. Témata Západu, USA se šíří jako „zakázaný“, leč „přitažlivý“ ideál zejména od konce 50. a začátku 60. let.

Dlouhá cesta k sedmasedmdesátému

Odstranění Chruščova bylo nepochybně dílem eurasijského řádu. Je příznačné, že za osm dní po jeho odchodu z funkce genseka (generálního tajemníka KSSS) havarovalo letadlo, na jehož palubě se nalézali dva klíčoví agenti atlantistické lobby – maršál Birjuzov a generál Mironov. Po chruščovovském knokautu eurasijci začínají postupně rekonstruovat své pozice. Leonid Brežněv je figurou podpořenou eurasijci.

Spisovatel Smirnov v roce 1965 charakteristicky napsal: „Na přehlídce vítězství 9. května 1965 v Moskvě měl před kolonami veteránů projít na oslavu dvacetiletí vítězství sám maršál Žukov, ozdobený bojovými řády.“ Po sedmileté chruščovovské nemilosti byl Žukov opět rehabilitován. To bylo skutečné vítězství GRU.

Avšak triumf eurasijského řádu za Brežněva nebyl zdaleka úplný. Atlantisté z KGB se v nejmenším nevzdávali. Kontinentální projekty byly neustále brzděny. V polovině 60. let pak vznikla paradoxní situace, kdy se perspektivy kontinentálního bloku projednávaly bez SSSR. V tom ohledu je zajímavý údaj o jednání A. Axmanna, bývalého vedoucího hitlerjugendu a exponenta eurasijské lobby v SS, s Čou Enlajem ohledně jednotného kontinentálního bloku Peking-Berlín-Paříž s vyloučením SSSR. Laval a dokonce i generál de Gaulle uvítali takový projekt. K němu se potom připojila také Bukurešť.

Artur Axmann v Madridu vyprávěl J. Parvulescovi o epizodě za jeho letu do Pekingu. Do stejného letadla nasedla skupina sovětských vojenských osob, které se snažily přesvědčit Axmanna o nezbytném zapojení SSSR do eurasijského projektu, což ostatně byl dávný sen Axmanna samého jako protivníka protislovanského Hitlerova rasismu ještě v dobách jeho účasti v eurasijské lobby uvnitř SS (okruh R. Hildebrandta, G. Kaufmanna aj., napojený přirozeně na W. Nicolaiho a M. Bormanna. Důstojníci GRU také seznámili Axmanna s intrikami atlantistické lobby v SSSR, která klade nepřekonatelné překážky geopolitickým projektům, zacíleným na prospěch kontinentu a tedy i všech kontinentálních mocností, z nichž největší je SSSR. Atlantisté z KGB, používající své tradiční taktiky, přinutili armádu smířit se s Ivašutinem, starým čekistou a vysoce nepopulární osobou, stojící v čele GRU po 23 let. Nicméně od roku 1973 Brežněv začal vojáky protlačovat stále blíž k vedení země. V roce 1973 se maršál Grečko stal členem politbyra. Ustinov, který ho vystřídal – stejně jako vedoucí činitelé KGB Andropov a Čebrikov – byl rovněž členem politbyra.

Vrcholem vzestupu armády a GRU je však rok 1977, kdy nová brežněvovská ústava zřídila Radu bezpečnosti jako samostatnou a formálně nezávislou právní a politickou sílu. To bylo vítězství armády nad KGB, vítězství Eurasie. Opatrný a nespěchající Brežněv uskutečnil změnu v mocenské struktuře, slíbenou jím eurasijské lobby. Armáda měla nyní plnohodnotné zastoupení na samém vrcholku.

Brežněvovská strategie byla vcelku orientována kontinentálně, ačkoli se základní sférou strategických zájmů stal přece jen kosmos a kosmické zbraně.

Musíme v tomto kontextu připomenout spisovatele a ideologa A. Prochanova, úzce spjatého s určitými geopolitickými skupinami generálního štábu od dob maršála Ogarkova. Prochanov potvrzuje, že sovětští eurasijští stratégové konce 70. a první poloviny 80. let seriozně zpracovávali projekty nové kontinentálněkosmické civilizace, založené na propojení duchovních, pevninských a metafyzických tradic Eurasie s ultramoderní technikou, kosmickou stylizací a s globálním systémem nových komunikací. To se podle Prochanovova mínění mělo stát eurasijskou odpovědí na americké modely hvězdných válek, představující budoucí kosmickou éru jako triumf anglosaské ideje nejen na planetě, ale i ve vesmíru. Proti americkému kosmu ideologové pevninské budoucnosti v generálním štábu byli podle Prochanova připraveni postavit ruský kosmos jako formu velké Eurasie, promítnutou do vesmíru. Na Lubjance si zvolili kosmos ostrovního typu. Uspokojoval je americký model tržně-koloniální civilizace krajního Západu.

Tak opět narážíme na dávné téma historie a našich předků, řešících v podstatě jeden a týž problém – zda Kartágo má být zničeno.

Geopolitika maršála Ogarkova

Jedním z přímých dědiců Štemenkovy geopolitické mise byl maršál V. G. Ogarkov.

Ze tří brežněvovských náčelníků generálního štábu – Zacharova, Kulikova a Ogarkova (všichni byli přesvědčenými eurasijci) – rozhodně nejvýraznějším byl Ogarkov, prvotřídní znalec zastíracího manévrování, jenž nejednou strategicky přehrál jak vnější, tak vnitřní atlantisty. Právě Ogarkov organizoval pražskou operaci v roce 1968, která proběhla hladce proto, že se mu podařilo zcela zmást výzvědné služby NATO skvěle připravenou dezinformací.

Je zajímavé konstatovat, že události Pražského jara, které se pro demokratické pučisty skončily smutným podzimem, byly v jistém smyslu strategickým soubojem dvou osob, zasvěcených do nejhlubšího tajemství planetárního konfliktu. Dnes je obecně známo, že autorem a režisérem Pražského jara byl Eduard Goldstücker.[15] A proti Goldstückerovi stál v této operaci eurasijec Ogarkov. Třeba uvést, že Ogarkovovo vítězství nebylo pouze triumfem hrubé síly sovětských tanků, ale především myšlenkové chytrosti a výborně zvládnutého umění dezinformace, maskování. Vedení NATO bylo zavedeno do naprostého omylu, takže nebylo s to včas zareagovat – a přece na reakci NATO v zásadě spoléhal Goldstücker i jeho kreatury.[16]

Ogarkov inicioval vytvoření „specnazu“ („časti specialnogo naznačenija“, armádní útvary speciálního určení; pozn. překl.) k provádění bleskových akcí v týlu nepřítele, což je zcela nezbytné pro úspěšný výsledek čistě kontinentálních, lokálních vojenských operací. Geopoliticky maršál Ogarkov vždy otevřeně (na rozdíl od zatajeného a opatrnického eurasijce Grečka) obhajoval eurasijský projekt a usiloval o transformaci sovětských ozbrojených sil tak, aby se dokázaly co nejlépe zachovat ve velké lokální válce, v níž převládají obyčejné druhy zbraní. Po Chruščovovi již otázka jaderných a mezikontinentálních druhů výzbroje dostala symbolický smysl. Podle zdůrazňování vojenské doktríny – „globální“ války nebo války „lokální“ – v armádních kruzích poznávali „své“ a „cizí“, tj. představitele atlantistické nebo eurasijské lobby. Kolem Ogarkova se shromáždila vojenská elita s eurasijskou orientací. V první řadě jeho spolupracovníky byli maršálové Achromejev a Jazov. Oba – zejména Jazov – byli zasvěceni do tajemství polárního řádu, založeného v Sovětské (tehdy Rudé) armádě ještě M. Tuchačevským hned po vzniku GRU.

Afghánská katastrofa

Soustředění ohromné moci v rukou eurasijských vojáků po roce 1977 ohrozilo atlantistický klan. KGB i jiným služebníkům Tancující Smrti uvnitř sovětského vedení nezbývalo nic jiného než podniknout odvetná opatření. Určité údaje vedou k předpokladu, že afghánská válka byla vyprovokována KGB proto, aby během války a nesmyslného konfliktu byla zdiskreditována armáda a podnítilo se atlantické vměšování do vnitropolitické situace v SSSR ze strany USA. Za provokaci KGB proti Sovětské

[15] Eduard Goldstücker byl členem výhradně židovské zednářské lóže B´nai B´rith; pozn. překl.

[16] Dubček, Havel atd. (Dugin jmenuje Eduarda Goldstückera David, patrně symbolicky; pozn. překl.).

armádě a šířeji i proti celé eurasijské lobby považují afghánský konflikt Pierre de Vilmarest i Jean Parvulesco.

Lidé z Lubjanky, kteří věděli o geopolitických projektech maršála Štemenka a také o strategickém významu Afghánistánu, se rozhodli vyprovokovat ozbrojený zásah do vnitropolitických afghánských poměrů. (Je nutno upozornit, že sám Štemenko vylučoval takový zásah a zasazoval se o mírovou integraci s Afghánistánem v naprostém souladu s přirozenou ekonomickou a kulturní expanzí po ose Sever-Jih.)

Nejen sám začátek nesmyslné války, ale i její nerozhodné, mdlé vedení bylo důsledkem intervence KGB do armádních záležitostí, poněvadž atlantistům byla vhod právě válka prohraná, která by vedla ke konečnému zničení eurasijského bloku. Proto v samém Afghánistánu speciální útvary KGB organizovaly teroristické akce proti pokojnému afghánskému obyvatelstvu, což bylo zcela absurdní, měl-li být splněn úkol skutečné integrace Afghánistánu a učiněn z něho geopolitický spojenec. Shora – prostřednictvím strany a politbyra – se atlantisté snažili zdržovat nejracionálnější vojenské operace, slibující úspěch, a někdy je i rušili. Ať je to jakkoli, tato válka se stala pro armádu, GRU a eurasijský řád osudnou.

Paradox Andropova

V postbrežněvovské epoše se začal projevovat velmi důležitý moment, charakteristický pro celou historii neviditelného boje dvou řádů. Jde o to, že se atlantistická lobby v Eurasii opírá nejen o „levé“ (ačkoli právě jim je dávána přednost kvůli typologické blízkosti jejich koncepcí samému uspořádání atlantismu), ale i o „pravé“. Zejména z toho důvodu poválečné NKVD-KGB, byť v podstatě zůstávaly atlantistickými, přejímaly určité rysy armádní, konzervativní, „pravé“ orientace.

Jestliže podstata a hlavní centrum KGB zůstávaly čistě atlantistickými, integrovanými do jednotné sítě planetárních atlantistických rozvědek, pak se na periférii, mezi řadovými pracovníky vytvořila vcelku nacionalistická atmosféra. Avšak tento „nacionalismus“ Lubjanky (často spojený s dost silnou judofobií) vždy odpovídal principu „krev nad půdu“, tj. měl vlastně kontinentální, imperiální, eurasijskou dimenzi. A taková situace velice vyhovovala činitelům atlantistického řádu, poněvadž „naivní nacionalismus“ řadových pracovníků sloužil jako výborné maskování pro síť antipevninské, mesiánské a mondialistické agentury.

V souhrnu poválečný KGB byl typologicky podobný panslavistickým skupinám v carské vládě v předvečer první světové války a rasistickým, xenofobním organizacím v německé Třetí říši, zakrývajícím atlantistické rezidenty.

A v této perspektivě je nutné posuzovat příchod Jurije Andropova, bývalého šéfa KGB, k moci po Brežněvově smrti. Uvedené úvahy ohledně dvojsmyslnosti KGB pomohou pochopit dvojakost Andropovovy role, stejně jako dvojakost postavy tohoto činitele považovaného i za otce perestrojky, stvořivšího Gorbačova, i za krajního konzervativce, pokusivšího se restaurovat totalitní epochu Lavrentije Beriji.

Ve skutečnosti je záhada Andropova průzračná – je typickým představitelem KGB, tzn. zakotveným a přesvědčeným atlantistou, věrným svému řádu Tancující Smrti. On je zároveň Židem-sionistou i „patriotem-antisemitou“, přičemž tato dvojice protikladů skládá mimořádně zjednodušený konspirologický model, zatímco reálný obraz je

mnohem složitější, neboť jsou v něm rozhodující nikoli nacionální, nikoli politická kritéria, ale pouze fundamentální a geopolitické orientace, nejčastěji utajované před nezasvěcenými lidmi.

Nástup Andropova byl druhým hrozivým úderem proti armádě po začátku afghánské války. To byl u moci ve státě představitel organizace, která vždy usilovala o jedno – zničit eurasijský řád v SSSR, rozbít tajné struktury, vytvořené Aralovem, Tuchačevským, Štemenkem, Ogarkovem, Achromejevem a jinými eurasijci, zbořit Eurasii zevnitř, učinit ideu nového kontinentálního bloku nesplnitelnou utopií, získat konečné vítězství „novému Kartágu" – USA, zavést spolu s CIA nový světový pořádek na planetě, nové tržní zřízení.

Andropovův příchod, tedy nástup „pravých" z KGB neznamenal nic víc, nic míň než začátek perestrojky.

Dvojitý agent Gorbačov

Předběžnou fázi perestrojky, přípravu nových kádrů, rozdělení úloh a posun potřebných lidí do vedení – to vše Jurij Andropov vykonal spolu s ostatními analytiky atlantistických speciálních služeb. Andropov však dobře chápal, že se v jakékoli etapě perestrojky eurasijci mohou pokusit o revanš, vytlačit atlantisty z KGB a politbyra a dát zemi jiný kurs. Proto volba hlavní figury nové politiky padla na nejvyhýbavějšího a nejneurčitějšího z tehdejších vysokých představitelů, jenž byl tak opatrný, tak ohebný a kluzký, že žádná ze stran nevěděla, na který řád pracuje. Podle dávných tradic řádu Atlantidy bylo zvykem věnovat zvláštní pozornost lidem, kteří měli na svém zevnějšku nějaký výrazný defekt. Podle této zásady byli vybíráni egyptští kněží Setova kultu. Gorbačov s jeho smahou na hlavě (jeden muslimský tradicionalista ji dešifroval jako tři arabská písmena – kaf, fa, ra – což znamená „kafir", bezbožník) byl nejspolehlivější osobou.

Když Andropov navrhoval Gorbačova, počítal s tím, že tato kandidatura uspokojí obě geopolitická seskupení, jelikož vyřešení vnitřního napětí v SSSR již dávno uzrálo a politiku změn museli podpořit jak atlantisté, tak eurasijci. Gorbačov se hodil a vyhovoval všem.

Za poručníky ze strany obou znepřátelených řádů byli Gorbačovovi ustanoveni A. I. Lukjanov a A. N. Jakovlev.

Opravdová tvář A. Lukjanova

Od r. 1987 byl Anatolij Ivanovič Lukjanov v čele administrativních orgánů. Na něm nyní závisel osud každého jmenování nebo služebního postupu mezi nejvyššími vojenskými šaržemi. Lukjanov vždy vykazoval loajalitu vůči Gorbačovovi. Nicméně se stále snažil vykládat dvojsmyslně a mlhavě pokyny nového kremelského šéfa v eurasijském klíči. Gorbačovovo úsilí o skončení afghánského konfliktu šlo na ruku armádě a lze předpokládat, že se Lukjanov podílel na této geopolitické akci.

Lukjanov byl ze své funkce povinen kontrolovat GRU a generální štáb, ale ve skutečnosti tento akurátní a klidný člověk spíš dozíral jménem armády na bolševické at-

lantisty. Lukjanov, předstírající, že zaujímá pozici levého středu, uskutečňoval v Nejvyšším sovětu zvláštní poslání, jehož smysl spočíval ve formování parlamentního bloku, orientovaného k užitku tajné eurasijské mise.

Mister Perestrojka

Alexandr Nikolajevič Jakovlev byl již od počátku 70. let jedním z hlavních ideologů atlantismu v SSSR. Je mu třeba přiznat, že otevřeně začal útočit na eurasijské patrioty ještě v roce 1974, kdy pozice GRU byly velmi pevné a kdy Grečko byl již členem politbyra. Jakovlev, vyzývající k ideologickému pogromu na „nacionálbolševickou" literaturu, která v té době představovala prostředek zašifrované výměny informací, idejí, koncepcí a projektů pro celou patriotickou eurasijskou lobby, jistým způsobem riskoval. A nehledě na zastání Andropova a nejvyšších kruhů KGB po publikaci skandálně znamenité stati *Proti antihistoricismu*, jež se stala manifestem rusofobského antipatriotického atlantismu, musel zmizet z Ruska.

Podle informace, uváděné J. Parvulescem v jeho referátu *Galaxie GRU*, Jakovlev v Ottawě, kam byl poslán jako velvyslanec, kontaktoval Goldstückera. Ten již tehdy v USA hájil zahraničně politické zájmy Izraele formou účasti v důvěrných jednáních s řadou firem spojených s jadernou energetikou. Goldstücker, jenž jak známo, byl důležitou osobou nejen v izraelských speciálních službách, ale také ve speciálních službách anglosaských zemí (což vcelku připomíná situaci charakteristickou i pro sovětský KGB), vypracoval s A. N. Jakovlevem atlantistickou strategii budoucí perestrojky.

Tak již podruhé v historii se prakticky stejné osoby připravovaly k zoufalému, nebezpečnému a strhujícímu geopolitickému souboji. Jednou, během Pražského jara, agent Tancující Smrti E. Goldstücker utrpěl zdrcující porážku od GRU, od ukázněných, chytrých, pohotových a odvážných služebníků eurasijského řádu, generálů Štemenka a Ogarkova. Týž Goldstücker po uplynulém desetiletí připravoval revanš. Tentokrát GRU a sovětský generální štáb budou atakovány na jejich vlastním území a nikoli v neutrálním Československu. Nyní však Goldstücker nespoléhal na nemotorné NATO s jeho gigantickým, ale v některých situacích neužitečným jaderným arzenálem. Nyní se hlavní destruktivní zbraní rezidenta planetárního atlantismu Goldstückera měl stát odulý Mister Perestrojka, supernová zbraň Rudého Osla.

Mezi lživými alternativami

Skutečná logika perestrojky, tj. cyklické manévrování nevyzpytatelného Gorbačova mezi dvěma póly, zůstávala naprosto nepochopitelnou až do samého srpnového puče. Vysvětlovalo se to tím, že pravdivou roli Anatolije Lukjanova tušili nemnozí. Taková konspirace koneckonců dovedla eurasijskou lobby ke katastrofě. Atlantističtí autoři perestrojky se v daném případě uchýlili k tradiční metodě – vytvoření pseudoopozice, k záměně pravdivého „konzervativního" pólu lživým. Poněvadž skutečnými nepřáteli atlantistů nejsou prostě nacionalisté, ale nacionalisté imperiálního, kontinentálního typu, je přirozené, že pseudoopozice ve vztahu k otevřenému atlantismu mistera Pere-

strojky musela být jakoukoli, jenom ne eurasijskou. Podle této logiky lidé atlantického řádu za aktivní účasti KGB vytvářeli paralelně lživé póly. Těmi póly byli:

1) „Komunisté-konzervativci". Jejich symboly byl Jegor Ligačov, pak Ivan Polozkov (oba v určitém momentu zmizeli jako pára, což neudivuje, protože jejich opozice vůbec nespočívala na nějakých principech a mimoto byla vědomě inscenována).

2) „Patrioté-nacionalisté". Toto hnutí bylo vytvořeno za aktivní účasti KGB, který promítl svou šovinisticky judofobskou pozici do okrajových skupin upřímných, leč omezených vlastenců. Přitom „patriotickému hnutí" byl zadán takový algoritmus, který nemohl seriózně uškodit stále víc a víc se legalizující atlantistické lobby.

3) „Nacionálbolševici". Tento proud stál nejblíž ke koncepcím eurasijské lobby, avšak díky snažení KGB pocit míry zde byl ztracen, „nacionálněbolševické" koncepce dostaly odpuzující, groteskní a extremistický charakter – a to jak v přílišném akcentování „leninismu", tak v primitivní judofobii.

4) Nakonec velké chytráctví atlantistického KGB spočívalo v tom, že se sám prezentoval jako opozice vůči „demokratům" – a tento tah také vyšel. Dokonce k zřejmým spolupracovníkům Lubjanky se „patrioté" chovali s jistou důvěrou a nadějí. – A mezitím oddíly KGB organizovaly atlantistické revoluce v Maďarsku, Československu a Jugoslávii, inscenovaly teatrální represe v Rumunsku, bořily Berlínskou zeď, svrhávaly Živkova, pomáhaly pobaltským a kavkazským separatistům, a jako kulminaci atlantistického triumfu připravovaly pučistické divadlo v srpnu 1991.

Tak ten nejvyhýbavější člověk s charakteristickou skvrnou na čele pendloval mezi misterem Perestrojkou a Lukjanovem, navenek se však zdálo, že jeho druhý pól není vůbec Lukjanov, ale nějaké jiné odióznější, skandálnější, leč ve skutečnosti buď úplně bezvýznamné, nebo jen podstrčené figury.

GRU a armáda s očekáváním a netrpělivostí pozorovaly Anatolije Lukjanova.

Ano, jisté změny – konec nesmyslné afghánské války, zahraničně politické kroky vstříc Německu, Japonsku a Číně – eurasijci nemohli neuvítat.

Jenže rozpad SSSR, útoky proti armádě, snahy o vtažení armády do nacionalistických a úzce lokálních zájmů, sebevražedná politika v Pobaltí, narušující poslední zbytky pro eurasijce tak cenného paktu Molotov-Ribbentrop,[17] vyvedení nekontrolovatelných mafiánů a zřejmých dobrodruhů do politické arény – všechno to zaháněl GRU do slepé uličky. Lukjanov však zůstával ve stínu. Opatrně, důsledně a pozvolna připravoval odvetný úder, rozhodný a neodvratný. Do poslední chvíle se mu zdálo, že vše bude možno zachránit naráz. A tehdy eurasijská lobby využije všechny pozitivní geopolitické stránky perestrojky, skoncuje s misterem Perestrojkou a jeho pomahači, kteří se teď hromadně objevili na scéně – a začne nová velká éra, éra osvobozená od komunistů, atlantistů a služebníků Tancující Smrti Eurasie, Eurasie kosmické.

Nadešel však srpen 1991.[18]

---

[17] Srovn. k tomu záznam z besed s Vjačeslavem Molotovem od F. Čujeva v časopise *„Sovětskaja litěratura"* 9/1990; pozn. překl.

[18] K této srpnové události vyšlo nemálo publicistických komentářů, a to kontroverzních; srovn. např. S. Vasiljev, *Státní převrat 1991 je úspěšně dovršen*, čas. *„Molodaja gvardija"* 12/1991; z „atlantistických" pozic je komponováno *„Dosje"* 8/1991 – příloha k *„Litěraturnoj gazetě"*; Gorbačovovu publikaci *Srpnový puč* ostře kriticky komentuje generál V. Varennikov v interviewu *Zápisky z vězení* pro opoziční noviny *„Děň"* 28/1991; pozn. překl.

Mister Perestrojka útočí

Hned po zatčení členů GKČP[19]se jako vždy ve chvílích nejvyššího konspirologického a ideologického napětí odkryly určité aspekty spiknutí, zůstávající obyčejně ve stínu. Nejvíc odkrytým momentem bylo vyplouvání mistera Perestrojky (A. Jakovleva) na povrch v ruském parlamentu.

Jeho mise samosebou nespočívala v tom, aby varovala „naivní" poslance ohledně „sebranky, která může znovu obklopit Gorbačova". Jakovlev se do ruského parlamentu dostavil s požadavkem, aby byl zatčen Lukjanov. Ruský parlament, složený z naprosto nekompetentních a náhodných lidí bez jasné geopolitické orientace a ovládaný chaotickými, anarchistickými emocemi, mohl ve své zbabělé poplašenosti z šokové moskevské inscenace všechno zkazit.

Jelcin, ať už nebyl včas zcela informován, nebo prostě zapomněl na to nejdůležitější (psychický stav ruského prezidenta vede také k domněnce, že byl svým způsobem parapsychologicky ovlivněn; to konstatují nejen evropští konspirologové, ale i četní západní novináři, kteří zpočátku vysvětlovali Jelcinovu úplnou neadekvátnost jeho příslušností ke „krajně pravým"; později však byli nuceni přijmout verzi o působení okultním), otočil svou ničivou polemiku proti osmičce gekačepistů bez ohledu na hlavní cíl.

Jakovlev přišel do „Bílého domu" (ruského parlamentu) – v tom okamžiku spíš do žlutého – proto, aby se domohl Lukjanovova zatčení. Jelcin po misterovi Perestrojce poslušně zopakoval proslulou větu: Za spiknutím osmi (gekačepistů) stál Lukjanov, on je hlavním ideologem spiknutí.

Úloha A. Lukjanova

Lukjanov – toť tajné objasnění srpnového puče.

Tohoto člověka bylo třeba odklidit za každou cenu. Právě v jeho rukou se soustřeďovaly nitky eurasijské okultní struktury. Od r. 1987 zejména Anatolij Lukjanov byl patronem polárního řádu. Puč mířil obzvlášť na něj. Avšak právě Lukjanov se ukázal být jediným z eurasijců tak či onak spojených s akcí GKČP, jenž nepodlehl Krjučkovově provokaci a právně se nijak nepodílel na puči. To byla neplánovaná a nemilá trefa atlantistů vedle. Proto Jakovlev obešel všechny legální normy a spěchal „revolučně" koktavými ústy Jelcinovými obvinit Lukjanova, že ideologem spiknutí byl on (Lukjanov skutečně byl ideologem – leč jiného spiknutí, spiknutí polárního, spiknutí zachránců kontinentální velmoci, spiknutí Eurasie proti západním ostrovům).

Nicméně vzdor Lukjanovovu zatčení předvést ho jako spikleneckého vůdce a zlikvidovat na základě toho celou síť eurasijských agentů, celou tajnou strukturu GRU, se nepodařilo. Vítězní atlantisté byli schopni odstranit pouze horní vrstvu „stranických" a vojenských konzervativců, kteří i tak nepředstavovali zvláštní nebezpečí. Kromě zavraždění Puga hlavním úderem proti eurasijské lobby byla záhadná smrt maršála Achromejeva a podivné události na jeho čerstvém hrobě, které pak následovaly.

[19] „Gosudarstvěnnyj komitět črezvyčajnogo položenija", Státní výbor výjimečného stavu; gekačepisté = členové tohoto efemérního výboru, bylo jich osm; pozn. překl.

K tomu je třeba učinit malý exkurs do historie atlantického řádu a především do historie středověkého řádu Menestreli Morvana, jehož emblémem byla Tancující Smrt. Podle G. D'Orsaye, zabývajícího se studiem tohoto řádu, jeho adepti používali jako hieroglyfické heslo symbol vzkříšeného umrlce nebo nebožtíka vyšlého ze svého hrobu. V některých odnožích tohoto řádu praktikujících ani ne tak okultní politiku a geopolitiku, jako spíše magii a nekromantii (věštění s pomocí duchů a zemřelých) existoval rituál exhumace mrtvol se symbolickým a okultním smyslem. Historie skonu a následující exhumace Achromejevovy mrtvoly poukazuje na účastenství atlantického řádu při jeho smrti – a možná jeho nejtemnějších, magických odvětví. V každém případě se u západních konspirologů podrobnosti zhanobení maršálova těla jednoznačně asociují s takovou rituální exhumací, praktikovanou podnes na Západě členy záhadných sekt.

Metafyzika okultní války

Odpor atlantického řádu vůči řádu eurasijskému během staletí a tisíciletí nabýval nejrozmanitějších forem. V jistém smyslu je hlavním konspirologickým obsahem dějin, dějin národů a náboženství, ras a tradic, ducha a těla, války a míru. V opozici dvou řádů nelze spatřovat zjednodušenou moralistickou představu boje dobra a zla, pravdy a lži, andělů s démony atd. Je to boj dvou metafyzických obrazů bytí, dvou cest kosmem a přes kosmos, dvou velkých principů nejen postavených proti sobě, ale též sobě nezbytných, poněvadž na této dvojici je založen veškerý kosmogonický a kosmologický proces, jakož i celý cyklický proces lidských dějin.

Eurasijský řád, řád mužského principu, Slunce, hierarchie, je projekcí Hora, Apollóna, Ormuzda, slunečného Krista v Slávě, Spasitele Vševládného. Eurasie jako země Východu je zemí světla, zemí ráje, zemí impéria, zemí naděje, zemí pólu.

Atlantický řád, řád ženského principu, Měsíce, orgiastické rovnosti, je projekcí egyptského Seta, Pythóna, Ahrimana, Krista Strádajícího, Lidského, pohrouženého do metafyzického zoufalství osamělé getsemanské modlitby. Atlantika, Atlantida, země Západu je zemí noci, zemí „studní vyhnanství" (podle islámského sufismu), centrem planetární skepse, zemí velkého metafyzického splínu.

Oba řády mají hluboce ontologické a sakrální kořeny, metafyzické příčiny být právě tím, čím jsou. Považovat jeden z těchto řádů za historicky náhodný znamená odmítat tajnou logiku lidských a kosmických cyklů. Volba geopolitické cesty odráží volbu cesty metafyzické, exoterické, cestu ducha vesmírem, proto neexistují žádné záruky, proto nelze ostře tvrdit, že Eurasie je dobrá a Atlantika špatná, že Řím je blaho a Kartágo zlo nebo naopak. Avšak každý, kdo je povolán svým řádem, se má odhodlat k rozhodnému kroku a sloužit jmenovitě svému řádu. Zákony našeho světa jsou v tom, že výsledek velké bitvy není předem určen, že výsledek dramatu Eurasie proti Atlantice závisí na souběhu planetární solidarity všech povolaných sloužit, všech vojáků geopolitiky, všech tajných agentů pevniny a tajných agentů moře.

Konec dob

Všechna tradiční náboženská a metafyzická učení popisují konec ér, konec cyklu jako poslední bitvu, jako finální utkání. Různé tradice různě traktují tento konflikt a občas to, co se v jedné tradici chápe jako „strana zla“, stává se v jiné tradici „stranou dobra“ a naopak. Kupříkladu pro ortodoxní křesťany je ve finále dob judaismus posuzován jako Antikristovo náboženství a izraelitům samým „gojimové-křesťané ze severní země cara Góga“ reprezentují koncentraci eschatologického zla. Hinduisté jsou přesvědčeni, že desátá svatara (tj. vtělení boha Višnu), která má nastoupit na biblickém konci, zničí buddhisty, kdežto sami buddhisté jsou přesvědčeni, že se Buddha příštích dob, spasitel Maitrejí, zjeví ve středu jejich občiny atd. Všechno to svědčí nikoli o relativitě přidělených rolí v poslední bitvě, ale o nemožnosti předem zvolit samo sebou se rozumějící dobro, pojistit se proti chybám a vědomě se zúčastnit eschatologické bitvy na „správné straně“. Ve vztahu k finále dob se proto praví: Dokonce i vyvolení podlehnou pokušení. Volba jedné ze dvou eschatologických „stran“ nemůže být něčím formálním. Je to volba duchovní, je to nejvyšší riziko, je to velké metafyzické drama.

Zejména proto nic v realitě eschatologické epochy – a četné tradiční i náboženské autority tvrdí, že my žijeme právě v takové epoše – nemůže sloužit jako absolutní negativum nebo pozitivum. A už tím víc je hloupé absolutizovat nějakou politickou formu jejím přirovnáním k „absolutnímu zlu“ nebo „absolutnímu dobru“. Dokonce počátek pravdivé volby se nalézá daleko za hranicí vnějších politických ideologií, za hranicí konvenčního dělení na demokraty, fašisty nebo komunisty. Pravdivá volba začíná v úrovni geopolitiky a má vzestup dál po „prorocké spirále“ (výraz J. Parvulesca) k nekonečnu mystiky, metafyziky, gnose, k nekonečnu nepostižitelného božského tajemství. Eurasijský řád a řád Atlantiky je posledním tajemstvím vnější, lidské a společenské historie.

Německé slovo Endkampf (finální bitva) dobře vystihuje podstatu současné planetární situace. Eschatologické motivy, motivy konce dob prostupují nejen náboženská a mystická hnutí, ale i politiku, ekonomiku a každodenní život. V Izraeli od roku 1962 pravověrní Židé žijí ve zvláštní „finální éře“, v „době Mesiáše“. USA usilují o ustanovení zvláštního nového světového pořádku na planetě. Evropský mondialista J. Attali hlásá nástup zvláštního tržního zřízení, islámské národy (zejména šiité) očekávají v blízké budoucnosti příchodu Machdiho, zatajeného Imama (tj. Mesiáše). Hinduisté jsou přesvědčeni o brzkém konci Kalijugy, temného věku. Obnovuje se i rasistická eschatologie světového nacionálsocialistického hnutí. V křesťanských občinách se stále více objevují proroctví o posledním papeži (Flos Florum, Květ Květů) u katolíků, a o posledním patriarchovi u pravoslavných. Lamaisté věří, že nynější dalajláma je poslední. Čína strnula v mystickém očekávání. Sovětský komunismus padl náhle a neočekávaně.

Všechny tyto příznaky nám napovídají o začínající finální bitvě. A v eschatologickém kontextu dokonce i slova bolševické písně „to je náš poslední a rozhodný boj“ znějí jako zneklidňující zjevení, jako narážka na planetární Endkampf.

Řád a „naši“

Termín „naši“ v globálním geopolitickém kontextu nebyl používán často. Německý geopolitik a právník K. Schmidt trval na nezbytném zavedení pojmu „naši“ pro vyjasnění geopolitického sebeurčení národa, státu nebo etnického bloku. Známý ruský televizní reportér A. Něvzorov to realizoval prakticky v sérii svých reportáží. „Naši“ se dnes v ruském impériu stali jednoznačně eurasijským pojmem, do něhož jsou zahrnováni nejen Rusové či Slované, ale i Turkotataři, Ugrofinové atd., uvědomující si své genetické spojení s imperiálním prostorem a imperiální idejí. V praxi něvzorovské „naši“ je sumarizujícím určením původních eurasijců (Eurasijců), imperiálních autochtonů, hospodářů velkých zemí právem kultury i narození. Je charakteristické, že atlantisté v Rusku tohoto slova nepoužívají (je to logické, jsou zde mezi „nenašimi“, cizími; pro ně „naši“ žijí za hranicemi kontinentu, na dalekém a zlověstném „ostrově“).

Pro J. Parvulesca, jenž tak učinil z termínu „naši“ fundamentální geopolitický a kosmologický pojem, zní ještě všestranněji. Parvulesco ztotožňuje koncept „naši“ s celou sítí stoupenců velkého kontinentálního bloku – od Japonska po Belgii, od Číny po Francii, od Indie po Španělsko, od Íránu po Německo, od Ruska po Itálii. „Naši“ jsou pro Parvulesca synonymem eurasijského řádu samého se všemi jeho odvětvími a skupinami, nacházejícími se – vědomě či nikoli, zjevně nebo tajně – v zóně jeho geopolitického, mystického a metafyzického vlivu. „Naši“ – to je jednotná neviditelná eschatologická fronta kontinentu, fronta pevniny, fronta absolutního Východu, jehož západní provincií je sama Evropa, „naše“ Evropa, Evropa protilehlá Západu, Evropa tradice, půdy a ducha. „Naši“ – to jsou i katolíci, i pravoslavní, i muslimové, i hinduisté, i taoisté,[20] i lamaisté, i pohané, i agnostici, i mystici... Ale pouze ti z nich, kdož jsou oddáni kontinentu Východu, jeho tajemnému a neprobádanému osudu. Parvulesco mluví o „paralelní Francii“, „paralelním Rumunsku“, „paralelním Německu“, „paralelním Rusku“, „paralelní Číně“ atd. jako o duchovní esenci, jako o neviditelné duchovní dimenzi reálných zemí, spojených v tajemné instanci do jednotné „paralelní Eurasie“, „Eurasie čistého ducha“. „Naši“ – to jsou vojáci „paralelní Eurasie“, hrdinové absolutního Východu, přičemž všichni podle okultní logiky slouží jediné ideji, jedinému cíli a jedinému utajenému principu.

Hodina Eurasie

Pokud jsme v Eurasii, pokud hovoříme jejím jménem, pokud zůstáváme spojeni s jejím tajemným, mystickým tělem, Eurasie patří nám, „našim“. Nehledě na všechna pronásledování ze strany atlantistů, nehledě na všechnu efektivnost jejich podvratné strategie, nehledě na těžký a hluboký „spánek“ celých oblastí a národů ji obývajících, nehledě na záplavu agentů atlantického řádu v kontinentální politice, kultuře a průmyslu, proces „dekolonizace“ je nevyhnutelný. My však nesmíme upadat do archaizace a hájit nějaké přežité kulturní, sociální nebo politické formy, nesmíme být prostými konzervativci, konzervativci ze setrvačnosti. Eurasijský řád je celkovou konzervativní

[20] Taoismus je jedním z hlavních proudů čínské filozofie; pozn. překl.

revolucí, je velkým procitnutím geopolitického uvědomění, cestou vertikály, nikoli hadovitým kolísáním zleva napravo nebo pokusem o zpětné couvání. Eurasijský řád je drsný a otevřený souboj se silným a chytrým protivníkem – a řádem Tancující Smrti a Rudého Osla. Musíme svrhnout služebníky oceánu do oceánu, musíme odeslat ostrovní agenty zpátky na jejich ostrovy. Musíme oddělit z politického, kulturního i nacionálního těla kontinentu ty, kdož zradili naše ideály a naše zájmy. Ano, naši nepřátelé mají svou pravdu. Ano, my si musíme vážit jejich pevné metafyzické volby a musíme pozorně pátrat v jejich tajemstvích, v tajemstvích „studní Západu". Ale od toho nesmí trpět naše rozhodnost, naše odhodlání, naše neústupná chladnokrevnost. Budeme shovívaví jenom tehdy, bude-li náš kontinent svobodný a poslední atlantista smeten do slaných vod, do živlu symbolicky patřícímu egyptskému bohu s tváří Krokodýla.

Čas se naplňuje. Poslední a rozhodná bitva je blízko. Zdalipak jste všichni připraveni na vyvrcholení velké války kontinentů?

(Publikace zakladatelů eurasijství – P. Savického, *Eurasijstvo*, N. Trubeckého, *My a ti druzí*, P. Suvčinského, *K překonání revoluce* – byly obnoveny v časopise *„Naš sovremennik"* 2/1992; pozn. překl.)

Sovětský encyklopedický slovník z roku 1981 geopolitiku definuje jako politickou koncepci, zneužívající geografické údaje (teritorium, poloha země atd.) k zdůvodnění imperialistické agrese; uvádí ji do souvislosti s rasismem, malthuziánstvím a sociáldarwinismem, že byla oficiální doktrínou německého nacismu a že se po druhé světové válce rozšířila v NSR, USA.

Už to nás dnes ponouká k objektivnímu poznání pramenných východisek takto kritizované teorie a zejména jejího ruského (nesovětského) pojetí. Ruský autor nám v historickém průřezu, spíš ruské výseči předestírá hlavně geopolitiku kontinentální (eurasijskou) a okultně laděnou. Nutno zdůraznit, že tu běží o pojetí alternativní, tj. bez nároku na výlučné řešení. Cenné je právě to, že nás seznamuje s problematikou extrémně opomíjenou: a nevědomost, žel, hříchy činí. (Dodatek překladatele.)

*